



บทที่ 5

การวิเคราะห์

ประวัติการสื่อสารในการแสดงตลกจากวิธีด้นที่การแสดงสดของวงโปงลางสะออน ตอน ไหล่ อิน บางกอก

วิธีด้นที่การแสดงสดของวงโปงลางสะออน ตอน ไหล่ อิน บางกอก

วิธีด้นคอนเสิร์ตโปงลางสะออน ตอน ไหล่ อิน บางกอก เป็นวิธีด้นที่การแสดงคอนเสิร์ตใหญ่ครั้งแรกของวงโปงลางสะออน ซึ่งเปิดการแสดง 2 รอบ คือ วันที่ 20-21 สิงหาคม 2548 ณ เอ็มซีซีฮอลล์ เดอะมอลล์บางกะปิ ประกอบด้วยวิธีด้นจำนวน 3 แผ่น โดยมีลำดับการนำเสนอ ดังนี้

1. Interlude logo RS Promotion Co.,th
2. คำเตือนเรื่องลิขสิทธิ์วิธีด้น
3. เมฆบอกร้านอาหารวิธีด้นแผ่นที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย VTR แนะนำตัว, การแสดงชุดนางไห, การแสดงผีตาโขน, การแสดงชุดหมากกับแก๊บ, การแสดงรำตึ๊งครกตึ๊งสาก, เพลงอีสานบ้านเฮา
4. Interlude logo RS Promotion Co.,th
5. กราฟฟิกชื่อคอนเสิร์ต และภาพอี๊ด, ลาล่า, ลูลู่
6. เนื้อหาการแสดง (จบจบแผ่นที่ 1)
7. เมฆบอกร้านอาหารวิธีด้นแผ่นที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย การแสดงชุดประกวดนางสาวเชียงใหม่, เพลงสาวอีสานรอรัก, ต่ำล้มต่ำประกอบเพลง, การแสดงหน้าม่าน, แดกดันดารา
8. เนื้อหาการแสดง (จบจบแผ่นที่ 2)
9. เมฆบอกร้านอาหารวิธีด้นแผ่นที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย การแสดงชุดมโนราห์เล่นน้ำ, เพลงลูกทุ่งลุยลาย, เพลงปู่ไก่ไข่หลง, เพลงสวมเขา, VTR แนะนำพ่อปลีออง, การแสดงโปงลางชุดใหญ่ร่วมกับพ่อปลีออง, เพลงแต่ครูด้วยดวงใจ
10. เนื้อหาการแสดง
11. เบื้องหลังการแสดงคอนเสิร์ต

เนื้อหาการแสดง

เนื้อหาการแสดงของวิธีด้นชุดนี้ จะเริ่มต้นด้วยการแนะนำสมาชิกในวงโปงลางสะออนว่าประกอบด้วยใครและทำหน้าที่อะไรในวง เนื่องจากเป็นการแสดงใหญ่ครั้งแรกของวง ดังนั้นผู้ชมส่วนใหญ่อาจยังไม่รู้จักสมาชิกในวงมากเท่าใดนัก จากนั้นจึงค่อยตัดเข้าการแสดงบนเวที ซึ่งจะเริ่มจากการแสดงศิลปะพื้นบ้านต่างๆ ของนักรำหญิงชาย ไม่ว่าจะเป็น การแสดงชุดนางไห, การแสดงผีตาโขน, การแสดงชุดหมากกับแก๊บ, การแสดงรำตึ๊งครกตึ๊งสาก จากนั้นอี๊ดเปิดตัวด้วยการร้อง

เพลงอีสานบ้านเฮา เพื่อบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของวงที่เชิดชูความเป็นลูกอีสาน จากนั้นอัดทักทาย และหยอกล้อกับผู้ชม จากนั้นเล่นมุขภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ และเปิดตัวลาล่า, ลูลู่ โดยเป็น มุกที่ทั้งสองได้แสดงเอกลักษณ์ของตนเอง คือ ลาล่าในฐานะเป็นสาวลูกครึ่งอินเตอร์ที่พูดไทยคำ ภาษาอังกฤษคำ และลูลู่ ในฐานะหญิงพม่าที่อพยพข้ามชายแดนเข้ามาจึงพูดภาษาไทยไม่ชัด ต่อมาจึง เป็นการผสมผสานละครย่อย ซึ่งมีลักษณะเป็นตลกสถานการณ์ (situation comedy) ซึ่งนำ เหตุการณ์ต่างๆมาล้อเลียน ได้แก่ การประกวดนางสาวเชียงใหม่ การแข่งขันตำส้มตำ การแสดงชุด แดกดันดารา (ล้อเลียนดันดาราในตีสิบ) การแสดงชุดมโนราห์เล่นน้ำ จากนั้นค้นการแสดงด้วยการ โชว์เพลงของโอและหางเครื่อง เสร็จแล้วอัดออกมาร้องเพลงพร้อมหางเครื่องอีกครั้ง จากนั้นตัดเข้า VTR แนะนำครูเปลื้อง นายวิเศษ ผู้คิดค้นเครื่องดนตรีโปงลาง และปิดท้ายด้วยการแสดงโปงลางชุด ใหญ่เต็มวง และภาพเบื้องหลังคอนเสิร์ต

จากการวิเคราะห์วีซีดีชุดไลฟ์ อิน บางกอกนี้ เนื้อหาการแสดงบนเวทีถือเป็นตัวบทที่ ต้องการสื่อสารสู่ผู้ชม โดยผู้วิจัยพบตัวบทที่เกิดขึ้นรอบๆหรือข้างเคียงตัวบทหลัก ซึ่งถือเป็นปรสิตร การสื่อสาร แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1. ปรสิตรการสื่อสารในระดับเนื้อหาการแสดง หรือ ภายในตัวบท (Endoparasite)
2. ปรสิตรการสื่อสารในระดับการนำเสนอวีซีดี หรือ ภายนอกตัวบท (Ectoparasite)

ส่วนที่ 1 ปรสิตรการสื่อสารในระดับเนื้อหาการแสดง หรือ ภายในตัวบท (Endoparasite)

ผู้วิจัยพบว่าปรสิตรการสื่อสารที่พบในการแสดงตลกของโปงลางสะออน ตอนไลฟ์ อิน บางกอก จำแนกได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ปรสิตรที่เกิดจากการใช้วัจนภาษา
2. ปรสิตรที่เกิดจากการใช้อวัจนภาษา
3. ปรสิตรที่เกิดจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน

โดยทั้ง 3 ประเภท มีรายละเอียดดังนี้

1. ปรสิตรที่เกิดจากการใช้วัจนภาษา (Paralanguage or Para Verbal Communication)

ผู้วิจัยพบว่าในการแสดงตลกของโปงลางสะออนในตอน ไลฟ์ อินบางกอกนั้น จะพบ ลักษณะข้างเคียงที่เกิดจากการใช้เสียงพูดในลักษณะต่างๆหลายรูปแบบ เช่น การดัดแปลง เสียงพูด การใช้ท่วงทำนองในการพูด เช่น ความสูง-ต่ำของเสียงจังหวะช้า-เร็ว ความดัง-ค่อย ซึ่ง ล้วนแต่จัดเป็นปรสิตรที่เกิดจากวัจนภาษาด้วยกันทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ปรสิตรจากวัจนภาษานั้น มีโอกาสเกิดร่วมกับปรสิตรจากอวัจนภาษาได้ เช่นกัน และมักเกิดขึ้นอยู่เสมอ เนื่องจากตามปกติแล้ว การสื่อสารมักจะประกอบไปด้วยการใช้วัจ

นภาษา คู่กับอวัจนภาษาอยู่อย่างแนบเนื่อง (ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายเรื่อง ประสิทธิภาพที่เกิดจากการใช้ วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน ในหัวข้อที่ 3 ต่อไป) แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า ยังคงมี ลักษณะข้างเคียงที่เกิดขึ้นในระดับของการใช้วัจนภาษาเพียงอย่างเดียว เพราะแม้จะใช้วัจนภาษาร่วมกับอวัจนภาษา แต่อวัจนภาษานั้นไม่ได้อยู่ในระดับที่เกินเลย จึงไม่ถือเป็นประสิทธิภาพสื่อสาร

ในระดับของการเกิดประสิทธิภาพจากวัจนภาษาเพียงอย่างเดียว ลักษณะประสิทธิภาพที่มีดังนี้

1.1 การดัดแปลงเสียง (Speech Modification)

ผู้วิจัยพบว่าในการแสดงตลกของโปงลางสะออนตอน ไลฟ์ อิน บางกอกนั้น พบการ ดัดแปลงเสียงพูดให้มีลักษณะต่างๆมากมายหลายรูปแบบ ซึ่งตามแนวคิดของ Mary Ritchie Key นั้น วิธีการดัดแปลงคำพูดเช่นนี้เรียกว่า Language Element Modification ซึ่งถึงเป็นเทคนิคการ ใช้เสียงรูปแบบหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม แนวคิดของ Mary Key เป็นการอธิบายการออกเสียงในแง่ ภาษาศาสตร์ ดังนั้นเมื่อเทียบกับการศึกษาลักษณะการใช้เสียงพูดในงานวิจัยชิ้นนี้ ก็เทียบได้กับ Speech modification ซึ่งผู้วิจัยใช้ในการนิยามถึงการดัดแปลงเสียงพูดในทุกรูปแบบ โดยผู้วิจัยใน การแสดงตลกของโปงลางสะออนนั้น พบประสิทธิภาพที่เกิดจากการดัดแปลงเสียงมีรายละเอียด ดังนี้

1.1.1 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะเหมือนคนพูดไม่ชัด ในการแสดงของโปงลางสะออนนั้น ลู่อจะถูกรางตัวให้แสดงบทบาทเป็นสาวพม่าที่อพยพเข้ามาอาศัยในประเทศไทย จึงมี บุคลิกพูดภาษาไทยไม่ชัด ตัวแสดงใช้วิธีการดัดแปลงเสียงด้วยวิธีการเช่น ออกเสียงแบบไม่มี ตัวสะกด การออกเสียง เช่น /ร/,/ช/ และเสียงสระได้ไม่ชัดเจน ซึ่งวิธีการดัดแปลงเสียงดังกล่าวถือเป็น ประสิทธิภาพที่เกิดจากวัจนภาษาประเภทหนึ่ง โดยตัวบทหลัก หรือเจ้าบ้าน (Host) ของประสิทธิภาพนี้ คือ การพูดภาษาไทย แต่ใช้วิธีการทำประติมากรรมโดยดัดแปลงให้เสียงพูดไม่ชัด ประสิทธิภาพนี้สร้างความตลก ขบขันได้ เนื่องจากการล้อเลียนชาวพม่าที่อพยพข้ามชายแดนมาในไทย โดยใช้วิธีเลียนแบบ (pastiche) การพูดภาษาไทยไม่ชัดของคนเหล่านี้ เนื่องจากตามแนวคิดของอารมณ์ขันแนวหนึ่ง คือ ทฤษฎีความเหนือกว่า (superiority theory) กล่าวว่า มนุษย์จะรู้สึกขำในความด้อยกว่าของ ผู้อื่น หรือขำก็ต่อเมื่อเราเป็นฝ่ายเหนือกว่า ซึ่งอารมณ์ขันมักจะมีความสัมพันธ์กับอำนาจ ตัวอย่าง ที่เห็นได้ชัดเจน คือ การที่ชนกลุ่มน้อย ผู้ด้อยโอกาสหรือคนพิการมักถูกนำมาเป็นเป้าล้อเลียนใน การเล่าเรื่องตลก ดังเช่นการเป็นสาวต่างดาวชาวพม่าก็ถือเป็นชนกลุ่มด้อยในสังคม ประสิทธิภาพนี้ อาจสร้างความตลกในระยะแรกๆของการแสดง หรือในกรณีที่ผู้ชมไม่ทราบมาก่อนว่าลู่อพูดไม่ ชัด หรือตลกในบริบทที่เล่าถึงความบ้านนอก หรือความโง่เขลาของลู่อแต่พอชมการแสดงไปซัก ระยะเวลาหนึ่ง ประสิทธิภาพการดัดแปลงเสียงลักษณะนี้ อาจไม่สร้างความรู้สึกตลก เพราะผู้ฟังคุ้นหู และไม่รู้สึกผิดปกติแต่อย่างใด ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.1-5.2

- อิด : พุดไม่ขัดไม่ต้องพุด ก้อนหิน
 ลูลู่ : ก็ก้อนหินแข็งที่อ่ะ
 อิด : เอ้าๆ
 ลูลู่ : ก้อนหินอ่ะ..แต่ไม่ได้เหรอกหา หนูชี้ไม่ออกเหรอก
 อิด : ของเขามึงอย่าเอามาเล่น

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 104)

สถานการณ์ 5.5 : อิดให้ลูลู่ช่วยถามลาล่าว่าเรียนอยู่ที่ไหน (ออกเสียงเรียน เป็นเลีย)

- อิด : ช่วยถามสิ มั่นเรียนที่ไหน
 ลูลู่ : มึงเลียอยู่ที่ไหนเหลอ
 ลูลู่ : เลียที่ไหน
 อิด : เรียน
 ลูลู่ : เลีย
 อิด : เรียน
 ลูลู่ : เลีย
 อิด : รอ เรือ เรียน
 ลูลู่ : เลีย
 อิด : เอ้า เลียก็เลีย
 ลูลู่ : ฮึ่มมมมมมม...เรียนก็เรียน

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 105)

สถานการณ์ 5.6 : ลูลู่ถามอิดว่าเคยเรียนหนังสือหรือไม่ (ออกเสียงเรียน เป็นเลีย)

“เออะคะ.....แล้วพี่ได้เลียมัยฮะ”

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 106)

นอกจากความกำกวมจะทำให้เกิดคำหยาบคายแล้ว ความกำกวมทำให้เกิดความเข้าใจผิด เช่น ออกเสียงคำถาม เป็นคะตา, ออกเสียงตั้มยากบ เป็น ไตยาโกะ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.7-5.8

สถานการณ์ 5.7 : ลูลู่เล่าถึงวิชาที่ตนเองเคยเรียนที่มหาวิทยาลัย (ออกเสียงคำถาม เป็นคะตา)

- ลูลู่ : เอาคณิศะก็ได้ เก่ เหมือน กา

- อิด : เออ
- ลู๋ : เก๋มากด้วย มีคะถาด้วย คณิศะอะพี
- อิด : คุณผู้ชมครับ วิชาคณิตศาสตร์ ไม่ต้องส่งลูกส่งหลานไปเรียนแล้วนะครับ เขามี คาถาครับ
- ลู๋ : คะถา
- อิด : คำถาม.....เมื่อจริงๆพูดกับมิ่งแปลหลายชั้นหนี เข้าถามมา
- (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 107)

สถานการณ์ 5.8 : ลู๋บอกอิดว่าตนเองชอบทานอาหารญี่ปุ่น (ออกเสียงตั้มยากบ เป็น ไตยาโกะ)

- ลู๋ : อาหารญี่ปุ่น
- อิด : อาหารญี่ปุ่น..ชอบทานอะไรครับ
- ลู๋ : ไตยาโกะ
- อิด : ไม่เคยกินเลย ไตยาโกะ อะไรอะ ไตยาโกะ
- ลาล่า : ตั้มยากบ
- (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 108)

1.1.2 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายคำในภาษาต่างๆ

ผู้วิจัยพบว่าในการแสดงตอนไลฟ์ อิน บางกอก พบประสิทธิจากการดัดแปลงเสียงจำนวนมาก ที่ใช้วิธีการดัดแปลงเสียงคำโดยการเลียนแบบ (pastiche) ให้มีสำเนียงคล้ายเสียงหรือคำในภาษาต่างๆ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาพม่า ซึ่งตัวบทหลัก หรือเจ้าบ้าน (Host) ของประสิทธิ์ คือ สำเนียงในภาษานั้นๆ ไม่ว่าจะเป็ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาพม่า ซึ่งนักแสดง จะใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น จะเลียนแบบสำเนียงภาษาอังกฤษ ในบริบทที่ต้องการสื่อสารถึงความอินเตอร์ของนักแสดง ที่พูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว หรือความสามารถในการใช้ภาษาจีน ได้ตอบกับตัวละครที่สมมติขึ้น ว่าเป็นดาราดังจากเกาหลี โดยแท้ที่จริงแล้วเสียงที่เปล่งออกมานั้น เป็นคำที่ไม่มีความหมายในภาษานั้นๆเลยแม้แต่น้อย ซึ่งก็คล้ายกับการบิดเบือน (parody) คำและไวยากรณ์ในภาษานั้น การบิดเบือนจึงนำมาซึ่งความตลกขบขัน นอกจากนี้การเลียนเสียงคำในภาษานั้นๆ ผู้ชมทราบอยู่แล้วว่า นักแสดงไม่ได้มีความสามารถในการพูดภาษานั้นๆจริงๆ แต่สิ่งที่พูดออกมานั้น กลับเป็นที่เข้าใจของตัวแสดงที่รับส่งมุกกันราวกับว่าเป็นภาษาที่ถูกต้อง จึงเกิดความน่าประหลาดใจ และนำมาสู่ความตลกขบขันขึ้นได้ ซึ่งการใช้ประสิทธ์ลักษณะนี้ แสดงให้เห็นว่า แม้พวกเขาจะเป็นวงดนตรีจากอีสาน แต่ก็มีควมทันสมัย และมีภาพลักษณ์ที่ไม่ด้อยกว่าคนกรุงเทพฯ

● การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายคำในภาษาอังกฤษ

ส่วนใหญ่แล้วการดัดแปลงเสียงให้เป็นภาษาอังกฤษจะเป็นปรสิติดที่เกิดจากลาล่า เนื่องจากบุคลิกของลาล่านั้น ต้องแสดงเป็นสาวอินเตอร์ ที่พูดไทยคำอังกฤษคำ ดังนั้นมุกของลาล่า จะเป็นมุกตลกที่เกิดจากการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความตลกอยู่ที่การหาคำแปลกๆ ที่ออกเสียงคล้ายภาษาอังกฤษมาพูด หลักการของมุกตลกประเภทนี้ คือ การทำให้เกิดความสงสัยว่าสิ่งที่พูด หมายความว่าอย่างไร แล้วจะมีอีกคนหนึ่งมาตบมุกให้ โดยแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งเป็นคำแปลที่ทุกคนคาดไม่ถึง เป็นการเล่นกับกลไกลของเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ จึงทำให้เกิดความตลกขบขันขึ้น ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.9-5.12

สถานการณ์ 5.9 : ลาล่าตอบคำถามอึดว่าเธอเป็นคนชั้ยภูมิ

อึด : ว่าเขาบ้านนอก บ้านเ็งอยู่ไหน

ลาล่า : ไอคัมฟอร์มจีลิส

อึด : ที่ไหนวะ จีลิส

ลูลู่ : ชั้ยภูอะหะรอที่

อึด : ในเมืองอัย...เด่นต่อ คงได้อีกซักร้อยแหละ ยี่สิบเก็บหอมรอมริบไว้

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 211)

สถานการณ์ 5.10 : ลาล่าบอกให้ทุกคนดูตัวอย่างที่ตนเองเด่น

"โอเค ยูโน เอ่อ ริลมี"

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 213)

สถานการณ์ 5.11 : ลาล่าตอบว่าเธอจะร้องเพลงชื่อหญิงก็ร้าย ชายก็เลว

ลาล่า : โอเค โอ ซิง อะซอง จิงกะล้าจิงกะลิส

อึด : มาอีกคนละ เพลงอะไรนะ

ลาล่า : จิงกะล้าจิงกะลิส

อึด : เพลงอะไรวะ

ลูลู่ : ให้มะฟู้ที่ดิ

อึด : พูดอีกทีซิ ออย่าบอกนะว่ามีังจะพูดอีกที

ลาล่า : ยูโน โอ ซิงอะซอง จิงกะล้าจิงกะลิส

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 214)

สถานการณ์ 5.12 : ลาล่าตอบอี๊ดว่าชอบทานอาหารอิตาเลียน

อี๊ด : อาหารอิตาเลียน ชอบอะไรคะ

ลาล่า : อ่า ไอล็อค์ จิสแดสท์

อี๊ด : หะ

ลาล่า : ยูโน ไอล็อค์ จิสแดสท์

อี๊ด : อะไรวะ จิสแดสท์

ลูลู่ : กู๊จี้และดักแด้อะเหวอ

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 216)

● การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายภาษาจีน

ในการแสดงตอนไลฟ์ อิน บางกอกนี้ มีการดัดแปลงเสียงหรือสำเนียง ให้มีลักษณะคล้ายกับภาษาจีนอยู่สองตอน คือ ตอนที่พล็อตเรื่องวางให้มีแขกรับเชิญที่มาจากประเทศเกาหลี(สมมติตัวประกอบในการแสดง) อี๊ดจึงใช้เทคนิคการดัดแปลงเสียงพูด ให้มีลักษณะคล้ายภาษาจีน และอีกตอนหนึ่งที่เปิดตัวพรานบุญในตอนมโนราห์เล่นน้ำ ก็ใช้เพลงเปิดตัวเป็นทำนองหนังจีนเรื่อง หวงงเพยหง ดังนั้นนักแสดงจึงต้องดัดแปลงเสียงเพื่อเลียนแบบภาษาจีนด้วย ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.13-5.14

สถานการณ์ 5.13 : อี๊ดสัมภาษณ์ตัวประกอบที่แสดงเป็นดารเกาหลี

อี๊ด : โอเคนะครับ เราจะมาที่นี่ก่อนเลยนะครับ คือรางวัลสองรางวัลมันเท่ากัน เราก็ไม่รู้จะตัดสินให้ก่อนนะครับ ผมจะถามทางนี้ก่อนนะครับ เขาเป็นคนเกาหลี พูดไทยไม่ได้ ถามว่าเขามาเมืองไทยนานรึยัง ฮึ่ๆ จางวางเท่าเวย ให้กัวยาก็ เขี่ยว่าเขี่ยงวา

ตัวประกอบชาย: ว่อซีอ้าวว่อ ตาละลืออะลา ซื่อให้ซื่อ

อี๊ด : เขามาตอนเช้านะครับ แล้วก็ถึงตอนเที่ยง ผมจะถามว่า เค้าจะอยู่เมืองไทยนานมั๊ยคุณอยู่เมืองไทย นานมั๊ย

ตัวประกอบ : วานาซียา ซาๆฝานชื่อทาง โทโห้ยทำโห้ย หวอเจ็ย

อี๊ด : เขาอยู่สองวันนะครับ ผมจะถามเขาว่า เขาอยู่เมืองไทย เขาชอบที่ไหนที่สุด คุณอยู่เมืองไทย ชอบที่สุด

ตัวประกอบ : หลงเขี่ยเท่อเขี่ย ปาลับปาดับซาด

อี๊ด : โอเค

ลาล่า : ที่ไหนอะคะ

อดีต : กูยังงอยู่เนี่ย แต่ตอนนี้กูอยู่ที่คุ

ตัวประกอบ : หา

อดีต : มื้ออยู่ที่คุ

ตัวประกอบ : หา

อดีต : มึงเหยียบตีนกู

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 221)

สถานการณ์ 5.14 : เปิดตัวพยานบุญในช่วงแสดงตลกละครย้อนมโนราห์เล่นน้ำ

“ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า.....จิไสยซ่านตง เตยป้าตัวโช่วลา ชื่อแต่ใช้ซั้ง ทรงจ๊กทรงอยู่ได้ ทรง
ของใคร”

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 222)

- **การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายภาษาของชาวพม่า**

ลูลู่ใช้เทคนิคการดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะเหมือนภาษาพม่าในสถานการณ์ตอนหนึ่งที่ต้องการประชันกับลาล่าที่โซ่วพูดภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว ลูลู่จึงได้ดัดแปลงเสียง ให้มีเหมือนสำเนียงในภาษาพม่าได้ตอบอย่างคล่องแคล่ว ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.15

สถานการณ์ 5.15 : ลูลู่พูดเพื่อโต้ตอบประโยคภาษาอังกฤษของลาล่า

“ไตตะๆไตตะๆไตไต ด้าย”

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 231)

1.1.3 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะแปลกๆ ซึ่งไม่สามารถบอกความหมาย หรือระบุได้ว่าเป็นการเลียนแบบภาษาใด ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.16

สถานการณ์ 5.16 : ลูลู่ด่านักดนตรีที่มาแสดงซ้ำ

อดีต : ยังบ่มาเลยนี่หี

ลูลู่ : มั่งไม่นาพิกากังรีเงเนี่ยพี ไม่รู้จะเวลาเลยเนี่ย ไตติมาชะไหนปานินา

อดีต : มั่งพูดไม่รู้เรื่องเลยนี่ เดี่ยวหักตั้งค้มนเลย

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 301)

1.2 การใช้ท่วงทำนองของเสียง (Speech Intonation)

ท่วงทำนองของเสียง คือ ลักษณะข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากภาษาพูดอีกรูปแบบหนึ่ง ได้แก่ ความสูง-ต่ำของเสียง ความดัง-เบา การเน้น-ไม่เน้น ความสั้น-ยาว และจังหวะช้า-เร็วของเสียง รวมถึงการหยุด (pause) ซึ่ง Mary Key เรียกปรสิตเหล่านี้ว่า Suprasegmental Elements หรือ Intonation ซึ่งก็คือ Speech Intonation ที่ผู้วิจัยใช้เรียกรวมลักษณะท่วงทำนองของเสียงที่เกิดขึ้นทั้งหมดจากภาษาพูด โดยในตอนไลฟ์ อิน บางกอกนี้ มีการใช้ท่วงทำนองของเสียงด้วยวิธีขยายเสียงพูดหรือ Vocal Qualifier ให้มีระดับมากกว่าปกติ เช่น เสียงสูงมากกว่าปกติ เน้นมากกว่าปกติ ลากเสียงยาวมากกว่าปกติ เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่าปรสิตจากท่วงทำนองของเสียง ในตอนไลฟ์ อิน บางกอก นี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการใช้ท่วงทำนองของเสียงหลายแบบพร้อมๆกัน เช่น การใช้โทนเสียงร่วมกับความยาวเสียงที่มากกว่าปกติ, การใช้โทนเสียงร่วมกับการเน้นคำซ้ำๆ ที่มากกว่าปกติ, การใช้ปริมาณเสียงดังร่วมกับความยาวของเสียงที่มากกว่าปกติ, และการใช้การเน้นคำซ้ำๆร่วมกับการลากเสียงให้ยาวกว่าปกติ ซึ่งส่วนใหญ่ ผู้ที่ทำปรสิตลักษณะนี้คือลาล่าและลูลู่ ความตลกขบขันเกิดจากการใช้ท่วงทำนองเสียงพูดในระดับที่มากเกินไป ทำให้เบี่ยงเบนจากภาษาพูดปกติ จึงเกิดความตลกขบขันขึ้น

1.2.1 การขึ้นเสียงสูงและลากเสียงยาวมากกว่าปกติ

ลาล่าจะใช้เทคนิคการขึ้นเสียงสูง (high pitch level) และการลากเสียงยาว (long length) กว่าปกติอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากปกติลาล่าจะเป็นตัวที่เลียนแบบการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีการใช้โทนเสียงสูงอยู่แล้ว โดยเมื่อบวกกับวิธีการลากเสียงยาวเข้าไปด้วย ก็ยิ่งทำให้การแสดงดูเกินจริงและนำไปสู่ความตลกขบขัน ส่วนใหญ่แล้วในการขึ้นเสียงสูงและลากเสียงยาวกว่าปกตินั้น ลาล่ามักจะทำร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทางที่มากกว่าปกติ(ซึ่งจะอธิบายในเรื่อง ปรสิตที่เกิดจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน ในหัวข้อที่ 3 ต่อไป) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบการทำปรสิตนี้ในระดับวัจนภาษาเพียงอย่างเดียว เพราะไม่ได้กระทำอวัจนภาษาในระดับที่เกินเลยจึงไม่ถือเป็นปรสิต ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.17

สถานการณ์ 5.17 : ลาล่าหัวเราะเยาะอดีต ที่ไม่มีใครมาให้ทิปเหมือนตน

-----อีต๋ร้องเพลงปูไข่ไก่หลง-----

-----มีคนมาให้ทิปลาล่า-----

ลาล่า : ไม่ได้ บั่นน้อกบ้านนอก คนตริต่อเลย

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 102)

1.2.2 การเน้นคำซ้ำๆและลากเสียงยาวมากกว่าปกติ

ปรสิตลักษณะนี้ส่วนใหญ่ใช้เลียนแบบ (pastiche) เสียง echo ของไมค์เวลาร้องเพลง ซึ่งจะมีเสียงสะท้อนซ้ำๆออกมา หรือเป็นลักษณะของการเลียนแบบ (pastiche) การใช้ลูกคอเวลา ร้องเพลง ความตลกอยู่ที่การใช้เสียงซ้ำๆและลากเสียงยาว ให้มากกว่าปกติ ดังปรากฏใน สถานการณ์ที่ 5.18-5.19

สถานการณ์ 5.18 : ลูลู่เลียนแบบการร้องเพลงของลิเดีย

ลูลู่ : ไม่ว่าจะจี...หรือว่ามีโคื่อๆๆๆต่อสายเธอทำคืน

อิด : พอๆ เขากำลังได้อารมณ์เลยนี่ มึงนี่ไม่เคยจ้อคนตรีเลย แล้วท่อนหนึ่งท่อนสอง หายไปไหน

ลูลู่ : ก็หนูหะมาแค่นี้ยะอะ

อิด : ให้ย...

ลูลู่ : ไม่ว่าจะจี...หรือว่ามีโคื่อๆๆ...ต่อสายเธอทำคืน ก็เจอแต่อ้อมปากข้อความ หากันไปเลย ไม่รู้ มีเรื่องอะไรต้องทำ ได้ระมั้ยข้อความว่ามั้ยชักนาที่ โทรหากา อาๆๆๆๆๆ

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 401)

สถานการณ์ 5.19 : Announcer แนะนำนางไห โฉ่และอ้อย

Announcer : ฮี้ย เจ็ดัน ปากกว้างมากเลยเจ้ มารู้จักกับน้องๆดีกว่า นางไหปึกขวา เธอ ชื่อน้องไฉ่ ฉายาเธอคือ นี้วสวาทพิฆาตไห คงคู่มากับ นางไหปึกซ้าย เธอชื่อน้องอ้อย ฉายาเธอก็คืออ้อๆๆๆ นี้วทะเลวงดวงไห

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 402)

1.2.3 การใช้เสียงดังและลากเสียงยาวมากกว่าปกติ

ลาล่ามักจะทำปรสิตด้วยการใช้เสียงดังและลากเสียงยาวในระดับที่มาก ซึ่งมักจะแสดงร่วมกับสีหน้า และแววตาที่มากกว่าปกติอยู่เสมอ (ซึ่งจะอธิบายในเรื่อง ปรสิตที่เกิดจากการใช้วจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน ในหัวข้อที่ 3 ต่อไป)

แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่ามีข้อมูลหนึ่งที่จัดเป็นปรสิตที่เกิดจากวจนภาษาเท่านั้น เนื่องจากในตอนीलาล่าทำปรสิตนี้ เธอยังอยู่หลังเวที ใช้แต่เพียงการส่งเสียงออกมาให้ผู้ชมได้ยิน จึงจัดเป็นปรสิตจากวจนภาษาเพียงอย่างเดียว ดังปรากฏใน สถานการณ์ที่ 5.20

สถานการณ์ 5.20 : ลาล่าต่อว่านักดนตรีในวงที่มาสาย

อีด : ห้วยๆ มันทิข้าเหลือเกินหนิ คือนั่งมาสายแล้วว

ลาล่า : ยูโน่ว มายก๊อต โอ่ว แซดดดดดดด

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 302)

1.2.4 การหยุด (pause) เพื่อให้เกิดจังหวะในการตลก

ในการแสดงตลกนั้น การหยุดถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดสิ่งหนึ่ง เนื่องจากในการแสดงตลกนั้น มุกถือเป็นรหัส (code) ในการสร้างความตลกขบขัน การหยุดจึงเปรียบได้กับการสร้างจังหวะ ที่จะทำให้นักแสดงตลกเกิดการคลี่คลายตัวเองใน 2 ลักษณะคือ 1. การหยุดเปรียบเสมือนการทิ้งจังหวะให้ผู้ชมได้ติดตามมุกที่นักแสดงเล่น เพราะเมื่อเว้นระยะไปช่วงหนึ่ง ผู้ชมก็จะมีโอกาสเข้าใจ (get) กับมุกตลกที่นักแสดงทำ ส่วนลักษณะที่ 2 การหยุดเปรียบเสมือนสัญญาณที่ทำให้เกิดจังหวะในการโต้ตอบของอีกฝ่าย โดยคนดูจะเข้าใจมุกที่คนแรกพูดมา จากการที่คนแรกหยุดเพื่อให้นักแสดงอีกคนแก้มุกหรือเฉลยมุกให้ หรือที่เรียกว่าการตบมุกหรือแก้มุกระหว่างกัน และกันของนักแสดง

ตัวบทหลัก หรือเจ้าบ้าน (Host) ของปรสิตประเภทการหยุดนี้ ก็คือ การรับส่งมุกระหว่างกันของนักแสดง ซึ่งจะปรากฏให้เห็นมากที่สุด เมื่อนักแสดงหลักทั้ง 3 คน คือ อีด ลาล่า และลูลู่ อยู่ด้วยกัน เพราะจะมีการเล่นมุกที่เป็นมุกซ้อนมุก ทั้งที่เป็นซ้อน 2 ชั้น (Double Code), ซ้อน 3 ชั้น (Triple Code) หรือมากกว่านั้น ซึ่งนักแสดงจะพูดให้อีกฝ่ายแก้ หรือเชื่อมโยง ไปสู่การเฉลยมุกอีกทอดหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องเกิดลักษณะข้างเคียง คือ การหยุดเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนฝั่งให้อีกฝ่ายรับมุก หรือ แก้มุก โดยมักจะทำให้ผู้ชมเกิดความคาดหวังอย่างหนึ่ง แต่ต้องประหลาดใจกับคำตอบอีกอย่างหนึ่ง ความพลิกแพลงกลับไปกลับมา นี้ ทำให้เกิดความตลกขบขันขึ้น ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.21-5.23

สถานการณ์ 5.21 : ลูลู่สอนอ้อยให้เดินตาม

ลูลู่ : เดียหนูจะเบาะเค้าเอ ขอวาทีก่อนนะ มันทนะ น้อชา เวลาเค้าเดินนะ หนูก็เต้

ต้องเต้ด้วย หนูไม่ใช่จะยืนถือเหมือนก้อหรืออยู่นะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

(เสียงคนดูกรีด, หัวเราะ)

อีด : ไปยุ่งอะไรกับก้อหนิ

ลูลู่ : เอ้า

อีด : พูดไม่ชัดไม่ต้องพูด ก้อหนิ

ลู ลู : ก็ก้อนที่มันแข็งที่อ่ะ
 อี๊ด : เอ้าๆๆ
 ลู ลู : ก้อนที่อ่ะ..แต่ไม่ได้เหรอกหา หนูชี้ไม่ออกเหรอก
 อี๊ด : ของเขามึงอย่าเอามาเล่น

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 501)

สถานการณ์ 5.22 : อี๊ด, ลาล่า และ ลู ลู เล่นมุกเกี่ยวกับภาษาและท่าทาง

ลาล่า : ไอน้อ มายก็อด
 ลาล่า : พี่คะ พี่เห็นแบบที่หนูเห็นรึป่าว
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 อี๊ด : เห็นเค้าทำอะไร
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 ลาล่า : หนูรู้สึกว่ พี่คนนั้นเค้าทำปฏิกิริยาอย่างนี้...

เพลง

อี๊ด : อะไรของมันวะ เดี่ยว...อาไร
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 ลาล่า : รำเอียง
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 ลู ลู : พี่คะ หนูก็รู้สึกอย่างนี้เหมือนกันคะ
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 อี๊ด : หา เดี่ยวอะไร
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 ลู ลู : หนูรำคาญมันนะคะ

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 502)

สถานการณ์ 5.23 : อี๊ด ลาล่า ลู ลู โอิ และอ้อยเล่นมุกคำคมเพื่อจีบคนดู

ลาล่า : ค่ะ! นี่พี่คะ พี่พึ่งช่วยขยับซ้ายอีกนิดนึง ขอขอบคุณค่ะ
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 อี๊ด : ทำไมอะคะ
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 ลาล่า : หัวใจเราจะได้ตรงกัน
 -----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----
 ภาพคนดูหัวเราะ เสียงคนดูกรี๊ด

อิด : เอ่อ...พี่ครับ พี่เลื้อขาวครับที่ช่วยยกเท้าซ้ายขึ้นหน่อยครับ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลู่อู๋ : ทำไมคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อิด : พี่รู้มั๊ย พี่เหยียบหัวใจผมอยู่

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อิด : มีกับเค้ามั๊ยหละเอ็ง

ลาล่า : มีกับเค้ามั๊ย

ลู่อู๋ : หนูขอพูดซักประโยคหนึ่ง เฮียฮ้อคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อิด : มึงเล่นของสูงนะมึงเนี่ย ไม่เอานะไม่เล่นไว้ย

ลู่อู๋ : เฮียคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อิด : อนาคตทั้งวงนะมึง

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลู่อู๋ : เฮียคะหนูเหนื่อยจังเลยคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อิด : ฮื่อ! เข้าท่าหน่อย เหนื่อย ซ้อมบ่อย ทำไมอะคะ หนูเหนื่อยทำไม

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลู่อู๋ : ก็เมื่อคือหนูเข้าไปไว้ในหัวใจเฮียทั้งคือเลยคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ภาพคนดูหัวเราะ เสียงคนดูกรี๊ด

อิด : เฮียเค้ามากับฮื่อ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลาล่า : มากับฮื่อหรือ ว่า! แย่จัง

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อิด : หนูไม่มีอะไรกับเค้ามั้งหรือ 2 คนนี่อะ เอาชะหน่อย นางห้า นางไห เอ้า อ่าหา

น่านนะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

โอ้ : พี่คะพี่ คนที่ใส่แว่นนะคะ เลื้อสีขาวอะคะ นันแหละคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อดีต : อ้าว ชอบคนแก่นะมึง

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

ไอ้ : หนูอยากให้พี่เป็นสไปเดอร์แมน

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อดีต : แมงมุมเหวอ ทำไมอะ

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

ไอ้ : พี่จะได้มีเชื้อโยกับหนูบ้าง

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

ภาพคนดูหัวเราะ เสียงคนดูกรี๊ด

ลาล่า : พี่ขา หนูอยากเห็นไข่แมงมุมจังเลยคะ

อดีต : มึงลองดูสิลุงเค้า คนบ้าอะไรวะอยากดูไข่แมงมุม ฮ่วย หนูหละพอมีกับเค้ามัย

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อ้อย : เอาเล่นกับพี่อืดแล้วกัน

อดีต : อ้าว กินกันเองซะแล้ว

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อ้อย : พี่อืดช่วยสะกดคำว่ารักให้หนูฟังหน่อยคะ

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อดีต : ล - ไม่หัน - ก

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

ลาล่า : พี่คะพี่จบ ป. ไหนคะ

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อ้อย : รักอะคะ

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อดีต : เฮ้ย...ร - ไม่หัน - ก

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อ้อย : ขอคุณนะคะที่สอนให้อ้อยรู้จักคำว่ารัก

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

ภาพคนดูหัวเราะ เสียงคนดูกรี๊ด

ลาล่า : พี่คะ

-----ทิ้งจิ้งหะด้วยการหยุดพูด-----

อดีต : กูว่าพอแล้วมึงนี่

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลาล่า : อย่าตามหนูมานะ อย่าก้าวมาตรงนี้นะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อืด : อะไรอยู่ตรงนี้

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลาล่า : หลุมเต็มไปหมดเลย

อืด : นี่จะเล่นตลกหลุมรักไข่ม้อย ภูรู้แล้ว

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลาล่า : พี่คะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อืด : พี่เบื่อหนูรึยังคะ

ลาล่า : ตอนนี้อนุมีป็น 1 กระบอ ก หนูอยากให้มีป็น 1 กระบอ ก

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

อืด : ทำไมอะคะ

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ลาล่า : เราจะได้มีกันและกัน

-----ทิ้งจังหวะด้วยการหยุดพูด-----

ภาพคนดูหัวเราะ เสียงคนดูกรี๊ด

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 503)

1.3 ประสิดจากการดัดแปลงเสียง ร่วมกับการใช้ท่วงทำนองของเสียง

ผู้วิจัยพบว่าเทคนิคที่โป่งกลางสะออนบ่อยครั้งในการทำประสิด คือวิธีการร่วมกันระหว่าง การดัดแปลงเสียง และการใช้โทนเสียงควบคู่กันไป เนื่องด้วยบุคลิกของลูลู่และลาล่าซึ่งเป็นนักแสดงหลักจะใช้ประสิดประเภทการดัดแปลงเสียงเป็นบุคลิกประจำตัวอยู่แล้ว คือลูลู่จะทำการดัดแปลงเสียงให้พูดไม่ชัดเพื่อเลียนแบบชาวพม่า ส่วนลาล่าจะใช้การบีบเสียงให้มีลักษณะแหลมเล็กเพื่อเลียนแบบสำเนียงภาษาอังกฤษ และเมื่อนำไปผนวกกับวิธีการใช้ท่วงทำนองเสียงของแต่ละคนที่มากกว่าปกติ ก็จะทำให้มีลักษณะที่มากกว่าความเป็นจริงยิ่งขึ้นไปอีก

1.3.1 การบีบเสียงแหลมเล็กร่วมกับการใช้เสียงสูงเกินกว่าปกติ

ประสิดลักษณะนี้ เรียกได้ว่าเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของลาล่า โดยจะออกเสียงด้วยการบีบกล่อมเนื้อกล่องเสียงให้เป็นเสียงเล็กเสียงน้อย ซึ่งส่วนใหญ่ใช้เพื่อเลียนแบบ (pastiche) การออก

เสียงลำเนียงภาษาอังกฤษซึ่งมีโทนเสียงสูงต่ำ โดยมักจะใช้เมื่อต้องการแสดงบทของตนเองที่เป็นสาวลูกครึ่งอินเตอร์ ที่พูดไทยคำอังกฤษคำ โดยเปรียบได้กับมุกตลกประจำตัว ซึ่งจะให้อยู่เกือบตลอดการแสดง ตัวบทหลัก หรือ เจ้าบ้าน (Host) ของปรสิตประเภทนี้ คือ ลำเนียงในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมักใช้คำง่าย ๆ ในภาษาอังกฤษ หรือพูดไทยคำ อังกฤษคำ แต่ใช้วิธีการทำปรสิต โดยการใช้โทนเสียง หรือบีบเสียงให้แหลมเล็กในระดับมากขึ้น ทั้งนี้ ปรสิตการบีบเสียงแหลมเล็ก ร่วมกับการใช้เสียงสูงนี้ มักจะแสดงร่วมกับปรสิตจากอวัจนภาษาอยู่เสมอ (ซึ่งจะอธิบายในเรื่อง ปรสิตที่เกิดจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน ในหัวข้อที่ 3 ต่อไป) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัย พบการทำปรสิตนี้ในระดับวัจนภาษาเพียงอย่างเดียว เพราะไม่ได้กระทำอวัจนภาษาในระดับที่เกินเลยจึงไม่ถือเป็นปรสิต ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.24

สถานการณ์ 5.24 : การเปิดตัวลาล่าครั้งแรกบนเวที

“โน้วๆๆๆ ยูโนว ไ้มายก๊อต ไ้วโนว มิวสิค ยูโน”

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 102)

1.3.2 การบีบเสียงให้แหลมเล็กร่วมกับการเน้นเสียงซ้ำ ๆ มากกว่าปกติ

ลาล่าใช้เทคนิคการบีบเสียงแหลมเล็ก ร่วมกับการออกเสียงเน้นซ้ำ ๆ ซึ่งคำที่พบบ่อย คือ คำว่า “โน้ว” ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.25

สถานการณ์ 5.25 : ลาล่าได้ตอบอดีตที่ต่อว่าตนเองเท่าดำ

อดีต : ไ้วโนว เท่าดำปี้เลย มึงรอนานรีเปล่าเนี่ย เค้าก็เห็นกางเกงในหมด มึงนั่ง
ยังงั้นเนี่ย เค้าก็เห็นหมดหรอก

ลาล่า : โนวๆๆๆ ยูโนว ไ้มายก๊อต ไ้วโนว ยูชี ยูโน

อดีต : เวทีอยู่นูน

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 301)

1.3.3 การดัดแปลงเสียงด้วยการใช้เสียงลมร่วมกับการขึ้นเสียงสูงมากกว่าปกติ

การใช้เสียงลมถือเป็นการดัดแปลงเสียง หรือ speech modification อีกลักษณะหนึ่ง เพราะเป็นการทำให้มีลมออกมาจากปากมากกว่าปกติ โดยในตอนที่ อิน บางกอกนั้น ผู้ที่ทำ ปรสิตลักษณะนี้ คือลาล่า โดยจะใช้เมื่อต้องการแสดงออกถึงความอ่อนหวาน และเซ็กซี่ เข้ายวนแบบผู้หญิง ตลอดจนใช้เรียกร้องความสนใจจากชายหนุ่ม ซึ่งมักจะแสดงประกอบกับท่าทางเซ็กซี่ และย้วยวนในแบบต่างๆ โดยมักใช้เสียงลมในการเรียกขาน หรือใช้กับคำลงท้ายประโยค

ตัวบทหลักหรือ เจ้าบ้าน (Host) ของปรสิตประเภทนี้ มักเป็นคำเรียกขาน คำลงท้าย ประโยค หรือคำที่ใช้เสียงลมอยู่แล้ว การใช้ปรสิตโดยเพิ่มลมและเพิ่มเสียงสูงมากขึ้น จะทำให้คำที่ พูดออกมานั้น ดูเช็กซี เข้ายวนซึ่งแสดงถึงบุคลิกของลาล่า ดูเป็นผู้หญิงที่ทันสมัย สอดคล้องกับ บุคลิกสาวอินเตอร์ของเธอ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.26-5.29

สถานการณ์ 5.26 : ลาล่าพูดทำนองย้วยวนผู้ชมด้านล่างเวที

"พี่คะ หนูมีอะไรจะบอก กับท่านผู้ชมซักนิดนึง กับชายที่หนุอรอมานานแล้ว มา ตามมาทาง นี้คะ"

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 501)

สถานการณ์ 5.27 : ลูลู่ถามปัญหาเซาว์ลาล่าและอี๊ด

ลูลู่ : พาใจกดี ๆ นะ

ลาล่า : หา...

อี๊ด : ฟังใจหยด ๆ นะ

ลูลู่ : มีแป๊ะซี่สอกะป้อ ก็ไปหนีกะป้อ

ลาล่า : หา...

อี๊ด : แทนที่มึงจะช่วยกันฟัง

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 503)

สถานการณ์ 5.28 : ลาล่ารับตีบจากผู้ชมมากพอแล้ว จึงจะขอลกลับบ้าน

"ท่านแขกผู้มีเกียรติคะ ในเมื่อหนูได้ตีบแล้ว มันพอเพียงกับค่ารถที่จะกลับบ้านแล้ว ดังนั้น"

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 504)

สถานการณ์ 5.29 : ลาล่าอ่อนเฮียฮ้อขอร้องเพลงในอัลบั้มมากขึ้น

ลาล่า : เฮียฮ้อคะ หนูลงทุนลงไปข้างล่างขนาดนี้

อี๊ด : เอาอีกละ ไปวนของสูงอีกละ พูดดี ๆ นะไว้ย ทั้งวงนะมึง

ลาล่า : อัลบั้มแรกหนูได้ร้องอยู่ครึ่งเพลง

อี๊ด : ฮ่า ๆ เดียวก็มาเรื่อย ๆ ทีละคน

ลาล่า : แล้วมันจะเต็มเพลงตอนไหนคะ

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 505)

1.3.4 การดัดแปลงเสียงพูดไม่ชัดและลากเสียงยาวมากกว่าปกติ

ในบางครั้งพบว่าลู่อู จะใช้ประวัติจากการดัดแปลงเสียง ร่วมกับท่วงทำนองของเสียง เพื่อสร้างระดับความเกินเลยด้วย ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.30

สถานการณ์ 5.30 : ลู่อูตอบอดีตว่าเรียนอยู่ปี 4

อดีต : โห เรียนสูง เรียนยูนิเวอร์ซิตี มหาลัย ปีไหนแล้วคะ

ลู่อู : ปีสี่อะ ปีสุดท้ายแล้ววรว

(จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 401)

2. ประวัติที่เกิดจากการใช้วัจนภาษา (Para Non-verbal Communication)

อวัจนภาษา คือ การแสดงออกด้วยกิริยาท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางสีหน้า รวมไปถึงรูปลักษณ์ภายนอก ซึ่งโดยปกตินั้นการแสดงตลกจะเป็นการแสดงอาการต่างๆในระดับที่มากกว่าความเป็นจริงอยู่แล้ว แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่า การแสดงตลกของโปงกลางฯ ตอนโลพี อิน บางกอกนั้น มีการแสดงออกในระดับที่มากกว่าความเป็นจริงมากขึ้นไปอีก ผู้วิจัยพบตัวบทที่เกิดขึ้นเกินมากกว่าตัวบทการแสดงตลกปกติหรือตัวบทที่ไม่จำเป็นต้องทำ ลักษณะดังกล่าว จึงมีลักษณะเป็นประวัติของการสื่อสาร อย่างไรก็ตามเกณฑ์ที่จะแบ่งว่าการแสดงออกในระดับใดจึงจะเป็นประวัติ (หรือลักษณะเกินเลยที่เกิดจากการแสดงตลก) นั้น ขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของแต่ละบุคคล ว่าเท่าใดจึงจะแสดงเกินตลกปกติ แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่ามีลักษณะที่เกินเลย หรือลักษณะข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากตัวบทปกติอย่างแน่นอน

ผู้วิจัยพบว่าในระดับของประวัติจากอวัจนภาษาเพียงอย่างเดียว นั้น พบลักษณะของประวัติ ดังนี้

2.1. ประวัติที่เกิดจากรูปลักษณ์ภายนอก (Appearance)

รูปลักษณ์ภายนอกในที่นี้ ได้แก่ การแต่งกาย เครื่องประดับ หน้าผม รองเท้า และทุกสิ่งให้เห็นอยู่บนร่างกายของนักแสดง ในตอนโลพี อิน บางกอก ผู้วิจัยพบประวัติที่เกิดจากรูปลักษณ์ภายนอก คือ ประวัติจากเครื่องประดับในลักษณะที่เกินจากปกติ คือ การตัดดอกไม้ที่มีขนาดใหญ่ มากเกินไปอย่างเห็นได้ชัดของลาล่า ซึ่งมีลักษณะเป็นปรสิตถาวร (Obligatory Parasite) เพราะจะปรากฏอยู่เสมอตลอดเวลาการแสดง ดังปรากฏในภาพที่ 5.1

- ประสิทธิภาพเครื่องแต่งกายที่มีลักษณะเกินเลยกว่าปกติ



การตัดดอกไม้ที่มีขนาด
ใหญ่มากตลอดการแสดง

ภาพที่ 5.1 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANA 001)

ตัวบทหลัก หรือ เจ้าบ้าน (Host) ของประสิทธิ์นี้ คือ การตัดดอกไม้ของนางรำ โดยการตัดดอกไม้ นั้นเป็นลักษณะประจำของชุดนางรำในวงโปงลางทางภาคอีสาน โดยนักแสดงใช้วิธีการสร้างความตลกขบขัน ด้วยประสิทธิภาพการเพิ่มขนาดดอกไม้ ให้ใหญ่กว่าปกติเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพการตัดดอกไม้ จะสามารถสร้างความตลกขบขันได้เพียงในระยะแรกของ หรือในกรณีที่ผู้ชมเคยเห็นการตัดดอกไม้ขนาดใหญ่เท่านี้มาก่อน แต่พอชมการแสดงไปสักระยะหนึ่ง ประสิทธิภาพการตัดแปลงเสียงลักษณะนี้ อาจไม่สร้างความรู้สึกตลก เนื่องจากผู้ชมไม่รู้สึกละเอียดเบนไปจากปกติ ความตลกขบขันจึงไม่เกิดขึ้น

2.2 ประสิทธิภาพที่เกิดจากการแสดงออกทางสีหน้าและแววตา (Facial Expression and use of eyes)

การแสดงออกทางสีหน้าและแววตาในระดับที่มากกว่าปกติ ถือเป็นประสิทธิภาพจากอวัจนภาษารูปแบบหนึ่งตามแนวคิด parakinesics ของ R.L. Birdwhistell (1961) เนื่องจากเป็นลักษณะของ action qualifier คือการขยายระดับการเคลื่อนไหวอวัยวะทั้งด้าน ความเข้มข้นของการเกร็งกล้ามเนื้อ (intensity), ระยะเวลาที่ใช้ในการเคลื่อนไหวอวัยวะ (duration) และช่วงความกว้างของพื้นที่ในการเคลื่อนไหวอวัยวะ (range) ให้มีระดับที่มากกว่าปกติ ซึ่งการแสดงของโปงลางสะออนตอนไลฟ์ อิน บางกอก นี้ พบการใช้ประสิทธิภาพจากสีหน้าและแววตา เช่น การทำหน้าตาบูดเบี้ยว การทำตาเบิกโพลง การอ้าปากกว้าง ด้วยระดับที่เกินเลย หรือเบี่ยงเบนออกไปในระดับที่จากปกติเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยพบว่า การแสดงประสิทธิภาพดังกล่าวมักจะสัมพันธ์กับการใช้ประสิทธิภาพจากอวัจนภาษากล่าวคือ เมื่อนักแสดงออกเสียงในลักษณะต่างๆที่เกินกว่าปกติ ก็มักจะแสดงพร้อมกับการขยับ

อวัยวะบนใบหน้า ไม่ว่าจะเป็นตา หรือปากซึ่งเป็นอวัยวะที่เห็นการเคลื่อนไหวได้อย่างชัดเจนให้มากกว่าปกติ ดังนั้น จึงจัดอยู่ในกลุ่มของปรสิติจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน (ซึ่งจะอธิบายในเรื่อง ปรสิติที่เกิดจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน ในหัวข้อที่ 3 ต่อไป)

อย่างไรก็ตามในระดับของการใช้ปรสิติโดยอวัจนภาษาเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้กระทำร่วมกับปรสิติจากวัจนภาษานั้น ผู้วิจัยพบการใช้ปรสิติเพียงครั้งเดียว คือ ลาล่าแลบลิ้นออกมายาว และค้างไว้นานมากในการชิมส้มตำ ดังปรากฏในภาพที่ 5.2

ปรสิติที่เกิดจากการแสดงออกทางสีหน้าและแววตา



การแลบลิ้นยาวกว่าปกติใน
การชิมส้มตำของลาล่า

ภาพที่ 5.2 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANF 005)

2.3 ปรสิติที่เกิดจากการเคลื่อนไหวและท่าทางของร่างกาย (Gesture and Posture)

ลักษณะการแสดงออกของท่าทาง การเคลื่อนไหวของร่างกาย ในลักษณะที่มากกว่าปกติ ถือเป็นปรสิติจากอวัจนภาษารูปแบบหนึ่งตามแนวคิด parakinesics ของ R.L. Birdwhistell (1961) เช่นเดียวกับการแสดงออกทางสีหน้าและแววตาที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น เนื่องจากเป็นการลักษณะของการทำ action qualifier คือการขยายระดับการเคลื่อนไหวอวัยวะทั้งด้าน ความเข้มข้นของการเกร็งกล้ามเนื้อ (intensity), ระยะเวลาที่ใช้ในการเคลื่อนไหว (duration) และช่วงความกว้างของพื้นที่ในการเคลื่อนไหวอวัยวะ (range) ให้มีระดับที่มากกว่าปกติ ซึ่งในที่นี้อวัยวะที่เห็นการเคลื่อนไหวที่เกินเลยอย่างชัดเจน ได้แก่ แขน ขาทั้งสองข้างเป็นหลัก เช่น การหมุนตัว บิดไปบิดมาเวลาเดิน การเลียนแบบท่าวิ่งของตัวการ์ตูน ที่มักไขว่มือและขาค้างเอาไว้ ก่อนจะออกตัววิ่ง ดังปรากฏในภาพที่ 5.3-5.5

ปรสติดที่เกิดจากการเคลื่อนไหวและท่าทางของร่างกายที่มากกว่าปกติ



ลาล่าหมุนตัวหลายรอบเพื่อเดิน
มาอีกฝั่งหนึ่งของเวที

ภาพที่ 5.3 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 003)



ลาล่าและลูล่ายกมือไขว้กัน
และตวัดขาขึ้นค้างไว้
ก่อนที่จะวิ่งเข้าหลังเวที
คล้ายกับการเลียนแบบท่า
วิ่งของตัวการ์ตูน

ภาพที่ 5.4 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 005)



ลาล่ายกมือไขว้กัน และ
ตวัดขาขึ้นค้างไว้ ก่อนที่
จะวิ่งเข้าหลังเวที คล้าย
กับการเลียนแบบท่าวิ่ง
ของตัวการ์ตูน

ภาพที่ 5.5 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 006)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า มีลักษณะของการเคลื่อนไหวท่าทาง ด้วยการเต้นอย่างสุดเหวี่ยง เมื่อเล่นมุกจบ ซึ่งการแสดงท่าทางดังกล่าว ไม่ได้เกี่ยวข้องกับมุกที่ใช้เล่น แต่เป็นลักษณะเกินเลยที่ถูกขยายออกมา หลังจากการเล่นมุกจบเพื่อแสดงความดีใจ หรือความสะใจที่เล่นมุกนั้นสำเร็จ ซึ่งทางผู้วิจัยถือว่าเป็นปรสิตที่เกิดขึ้นในการแสดงตลกด้วย ดังปรากฏในภาพที่ 5.6 ถึง 5.12

ปรสิตจากการเคลื่อนไหวท่าทางโดยการเต้นอย่างสุดเหวี่ยงหลังจากเล่นมุกจบ



ลู่อุ่มตัว แกว่งมือไปมาซ้ำๆ
อย่างสะใจ เมื่อปล่อย มุกเด็ด
แล้วมีคนขำ

ภาพที่ 5.6 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 007)



ลู่อุ่มเป็นชุดอย่างสุดเหวี่ยง
หลังจากที่เล่นมุกจบ

ภาพที่ 5.7 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 008)

ปรลิตจากการเคลื่อนไหวท่าทางโดยการเต้นอย่างสุดเหวี่ยงหลังจากเล่นมุกจบ



ดูผู้เต้นเป็นชุดอย่างสุดเหวี่ยง
หลังจากที่เล่นมุกจบ

ภาพที่ 5.8 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 009)



ดูผู้เต้นเป็นชุดอย่างสุดเหวี่ยง
หลังจากที่เล่นมุกจบ

ภาพที่ 5.9 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 010)



ลาล่าเต้นผายมือไปมา
หลังจากเล่นมุกจบ

ภาพที่ 5.10 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 011)

ปรสติดจากการเคลื่อนไหวท่าทางโดยการเดินอย่างสุดเหวี่ยงหลังจากเล่นมุกจบ



ลาล่าทำท่าแอ็กไพล์ แ็ก
เอวและย่อตัวลง
หลังจากเพลงจบไปแล้ว

ภาพที่ 5.11 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 013)



ลาล่าและลู่อู่เต้นสะบัดกัน
เป็นชุด ก่อนเดินเข้าหลัง
เวที

ภาพที่ 5.12 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 014)

3. ปรสติดที่เกิดจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน

ผู้วิจัยพบว่าในการแสดงตอน ไลฟ์ อิน บางกอกนั้น ปรสติดโดยส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในการแสดง จะเกิดจากใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาที่แสดงออกร่วมกันในคราวเดียว เพื่อให้การแสดงนั้นเกินระดับความจริงมากขึ้นไปอีก โดยใช้ปรสติดจากเสียงพูด ได้แก่ การดัดแปลงเสียง และท่วงทำนองของเสียง ที่เปล่ง หรือขยาย (Vocal Qualifier) ให้มากกว่าปกติ โดยจะทำร่วมกับปรสติดจากอวัจนภาษา ด้วยการการขยายสีหน้า แววตา และท่าทางการเคลื่อนไหว (Action Qualifier)

ให้มีระดับที่มากกว่าปกติ ซึ่งเมื่อใช้ปริสิตทุกอย่างประกอบกัน ก็จะทำให้สร้างระดับความเกินเลยได้มากขึ้น นำไปสู่การละเมิดความหมายในระดับปกติ เพื่อมุ่งให้เกิดความตลกขบขันได้มากที่สุด

ในระดับของการใช้ปริสิตจากวจนภาษา ร่วมกับปริสิตจากอวจนภาษานั้น ผู้วิจัยพบลักษณะปริสิต ดังนี้

3.1 ปริสิตจากการดัดแปลงเสียง ร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้ปริสิตจากการดัดแปลงเสียงในรูปแบบต่างๆ ประกอบกับการแสดงออกด้วยสีหน้า และแววตาที่มากกว่าปกติ เช่น การทำตาเบิกโพลง การทำปากมุดเขี้ยว การเหลือกคิ้วและตาไปมาพร้อมๆกับการพูด ซึ่งส่วนใหญ่จะกระทำโดยลาล่า ได้แก่

3.1.1 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายคำในภาษาอังกฤษร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

ปริสิตลักษณะนี้จะเกิดขึ้นโดยลาล่า เนื่องจากจะเป็นตัวละครที่ต้องเลียนแบบสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ และจะแสดงพร้อมสีหน้าที่มากกว่าปกติเมื่อต้องการให้เกิดความเกินเลย

ตัวบทหลัก หรือ เจ้าบ้าน (Host) ของปริสิตประเภทนี้ คือ สำเนียงและท่าทางในการพูดภาษาอังกฤษที่สาวสังคมไฮโซ มักต้องจิบปากจิบคอเวลาพูด ซึ่งลาล่าจะเลียนแบบลักษณะเหล่านั้นมา แต่ใช้วิธีการทำในระดับที่มากขึ้น ด้วยการใส่ปริสิตการสื่อสาร ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.31-5.32

สถานการณ์ 5.31 : ลาล่าตอบคำถามว่าเธอเรียนจบจาก ม.ศรีนครินทรวิโรจน์ประสานมิตร

อีด : ซัดมาก....เรียนอยู่ไล่แล้ว เมื่อยามเข้าย่างไปโรงเรียน เรียนอยู่หม่องได้ ย่ามครูสอน หย่างไปโรงเรียนยามเช้า

ลาล่า : อ้อ

อีด : พูดลาว อ้อเลย

ลาล่า : โอเคยูโน ไร่ สริงๆสะกะปรีส

อีด : หา..

ลาล่า : ไร่ สริงๆสะกะปรีส

อีด : ที่ไหนวะ

ลูลู่ : ให้มันพูใหม่ดิ

อีด : มึงมาด้วยกัน มึงยังฟังกันไม่ออก

อีด : พูดใหม่ดิ

ลาล่า : ใหม่

อีด : มึงไม่เล่นข้างนอกคนเดียวเลยไป พูดใหม่....ฟังออกรึยัง

จูลู่ : ศรีนครีวิโรฒปะสามิ

- ประสิตจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ลาล่าแสดงสีหน้าและแววตา
มากกว่าปกติในการ
เลียนแบบคำในภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 5.13 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 212)

สถานการณ์ 5.32 : ลาล่าพูดว่าตนปากสั้น เพราะตื่นเต้นที่จะได้รับตำแหน่งนางสาวเชียงใหม่

ลาล่า : ยูโน อะเมาร์ทซัส

อีด : หะ

ลาล่า : ยูโน อะเมาร์ทซัส

อีด : อะเมาร์ทซัส อะเมาร์ทสั้น ปากสั้น ปากสั้น โอเค

- ประสิตจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ลาล่าทำปากสั้น และ
หน้าตาบูดเบี้ยว ร่วมกับ
การพูดเลียนแบบ
ภาษาอังกฤษเพื่อแสดง
ความตื่นเต้นที่จะได้รับ

ภาพที่ 5.14 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASM 215)

3.2 ประสิทธิภาพการใช้ท่วงทำนองของเสียงร่วมกับแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

พบลักษณะของประสิทธิภาพการใช้ท่วงทำนองของเสียง ที่กระทำร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ ได้แก่

3.2.1 การใช้เสียงดังและลากเสียงยาวร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

พบการใช้ระดับของเสียงที่ดัง (High Quality level) และการลากเสียงยาว (long length) ร่วมกับการแสดงออกด้วยสีหน้าที่มากกว่าปกติ ซึ่งส่วนใหญ่กระทำโดยลาล่า และพบคนอื่นบ้างประปราย

ส่วนใหญ่ ตัวบทหลัก หรือ เจ้าบ้าน (Host) ของปรสิตประเภทนี้ คือ คำในภาษาอังกฤษ ซึ่งลาล่ามักจะพูดภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความเป็นสาวลูกครึ่งอินเตอร์ของเธออยู่เสมอ แต่จะสร้างความเกินเลย ด้วยการใส่ปรสิตการสื่อสาร ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.33 -5.34

สถานการณ์ 5.33 : อี๊ดโทรมาปลุกลาล่าให้ไปเล่นคอนเสิร์ต

อี๊ด : ตื่นรึยังเนี่ย ก็ไม่งกี่ยามแล้วนี่หือ คอนเสิร์ตจะเล่นแล้วเดอนี้ เห็นบ่ ฝนชิตกแล้วนี่

ลาล่า : โหะ คอนเสิร์ต ไอนัวร์วว มายก๊อต ไอัวร์วว เกิดเอาท์...นาววววววว

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การทำตาเบิกโพลง และ
เคลื่อนไหวปากมากกว่า
ปกติเวลาพูด

ภาพที่ 5.15 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 301)

สถานการณ์ 5.34 : เจ็ดัน ผู้จัดการวง คันทันนางไห โอ้ และอ้อย

เจ็ดัน : หยุดก่อน ข้าคันทันแล้ว เพชรเม็ดงาม แห่งนางไหสอง ข้าจะพาพวกเจ้า ไปท่อง
ยุทธจักร...เดี๋ยวก่อน ข้าต้องพาเจ้าทั้งสองไปล้างมือก่อน เพราะมันเหม็น..มาก

- ประสิตจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การอ้าปากกว้างและทำตา
เบิกโพลงเวลาพูด

ภาพที่ 5.16 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 303)

3.3 ประสิตจากการดัดแปลงเสียงและการใช้ท่วงทำนองของเสียงร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

เทคนิคที่นักแสดงใช้มากที่สุดในการทำประสิต คือวิธีการร่วมกันระหว่างการดัดแปลงเสียงและการใช้โทนเสียงควบคู่กันไป เนื่องด้วยบุคลิกของลู่อูและลาล่าซึ่งเป็นนักแสดงหลักจะใช้ประสิตประเภทการดัดแปลงเสียงเป็นบุคลิกประจำตัว ดังนั้น เมื่อนำไปผนวกกับวิธีการใช้ท่วงทำนองเสียงและการแสดงสีหน้าของแต่ละคนที่มากกว่าปกติ ก็จะทำให้มีลักษณะที่มากกว่าความเป็นจริงยิ่งขึ้นไปอีก ได้แก่

3.3.1 การบีบเสียงแหลมเล็กและใช้เสียงสูงและลากเสียงยาว ร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้เบื้องต้นแล้วว่า ประสิตลักษณะนี้ เรียกได้ว่าเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของลาล่า โดยจะออกเสียงด้วยการบีบกล้ามเนื้อกล่องเสียงให้เป็นเสียงเล็กเสียงน้อย ซึ่งใช้เพื่อเลียนแบบการออกเสียงสำเนียงภาษาอังกฤษซึ่งมีโทนเสียงสูงต่ำ โดยมักจะใช้เมื่อต้องการแสดง

บทของตนเองที่เป็น สาวลูกครึ่งอินเตอร์ ที่พูดไทยคำอังกฤษคำ ซึ่งจะผนวกกับการแสดงสีหน้าและ
แววตาที่มากกว่าปกติ เพื่อสร้างระดับความเกินเลย ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.35

สถานการณ์ 5.35 : ลาล่าย้อนคำถามของอีด ที่ถามว่าซื้อดอกไม้ที่ไหน

ลาล่า : บายแวร์
อีด : ซื้อที่ไหน
ลาล่า : ฟลาวเวอร์
อีด : เยสๆ
ลาล่า : บายแวร์...อ้อ
อีด : ฟังออกไว้อ ได้ผลหวะ

- ประสติดจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การแสดงแววตา และขยับ
ปากมากกว่าปกติในการพูด
ภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 5.17 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 203)

3.3.2 การบิบบเสียงแหลมเล็กร่วมกับการเน้นเสียงซ้ำๆร่วมกับการแสดงสีหน้าและ แววตาที่มากกว่าปกติ

ลาล่ามักใช้เทคนิคการบิบบเสียงแหลมเล็ก ร่วมกับการออกเสียงเน้นซ้ำๆ ร่วมกับการทำ
ตาเบิกกโหลง และปากนูดเบี้ยว อยู่เสมอ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.36

สถานการณ์ 5.36 : ลาล่าได้ตอบโทรศัพท์กับอีด

ลาล่า : หมายเลขที่ท่านเิ้น...ยังบ่สามารถติดต่อได้ขนาดนี้ ซอริ แอนด์เว็ดๆโย้วๆๆ
ดิสนัม อะไรเล่าพี่

- ประสติดจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การอ้าปากกว้างและทำตา
เบิกโพลงและจับปากจับคอ
เวลาพูด

ภาพที่ 5.18 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 302)

3.4 ประสติดจากการดัดแปลงเสียง ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทางการเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ ได้แก่

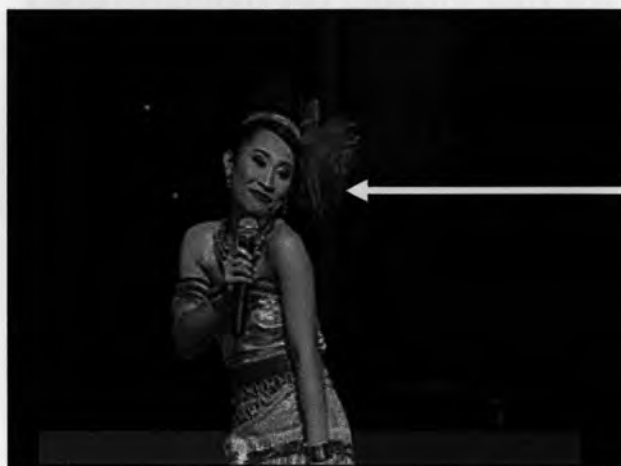
3.4.1 การดัดแปลงเสียงโดยเติมเสียงเสียดแทรกคือ /ส/ ท่าพยวงค์ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทางการเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

ผู้วิจัยพบ การเติมเสียงเสียดแทรก (Fricative sound) ซึ่งเป็นเสียงลมชนิดหนึ่ง คือ เสียง /ส/ เข้าไปทำยประโยคเพื่อเลียนแบบเสียง /s/ ในภาษาอังกฤษอีกด้วย ลักษณะเช่นนี้ ใช้เมื่อต้องการสร้างให้คำหรือประโยคนั้นๆ มีลักษณะที่คล้ายกับภาษาอังกฤษ ความตลกเกิดจากโดยปกติแล้ว ในภาษาไทยนั้น จะไม่มีการเติมเสียง /ส/ จึงเป็นวิธีหนึ่งในการบิดเบือนไวยากรณ์ภาษาไทยอย่างหนึ่ง โดยในตอนไลฟ์ อิน บางกอกนี้ ผู้วิจัยพบร่วมกับการแสดงออกด้วย สีหน้าแววตา รวมไปถึงการเคลื่อนไหวท่าทางในลักษณะที่มากกว่าปกติของลาล่าในคราวเดียวกัน ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.37

สถานการณ์ 5.37 : ลาล่าบอกให้ฟัง ลำพะเพลิง ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ชมคอนเสิร์ต ขยับตัว เพื่อที่จะเธอจะได้เล่นมุกล้อเลียนเขา

ลาล่า : พี่ฟังช่วยขยับซ้ายอีกนิดนึง ขอขอบคุณค่ะ....

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การจับปากจับคอเวลาพูด
มากเกินไป

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.19 – 5.22 (จากซีดีบันทึกไฟล์เนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 506)

3.5 ประสิทธิภาพการดัดแปลงเสียงและการใช้ท่วงทำนองของเสียง ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

พบลักษณะของการทำประสิทธิภาพทุกประเภทร่วมกันหมดในคราวเดียวกัน ทั้งประสิทธิภาพการดัดแปลงเสียง ท่วงทำนองของเสียง และการแสดงออกด้วยสีหน้า และท่าทางร่วมกัน โดยขยายทั้งหมดให้มีลักษณะที่เกินเลยกว่าปกติ ทั้งนี้ในการแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหวของนักแสดงในตอนไลฟ์ อิน บางกอกนี้ จะมีการเพิ่มระดับของที่เกินจริงจากการเคลื่อนไหวปกติเข้าไป โดยผู้วิจัยพบว่า นักแสดงจะใช้ประสิทธิภาพภาษาให้มากขึ้น เมื่อต้องการให้ระดับของความความตลกมีมากขึ้น เช่น ใช้การแสดงสีหน้าที่มากกว่าปกติ ร่วมกับการหมุน บิดตัว ผายมือ หรือย่อตัวพร้อมกับการใช้เสียงพูด เพื่อมุ่งให้เกิดความตลกขบขันมากที่สุด ได้แก่

3.5.1 การบีบเสียงแหลมเล็กและการใช้เสียงสูงร่วมกับการแสดงสีหน้า แววดา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.38 -5.44

สถานการณ์ 5.38 : ลาล่าเล่นมุกตลกบีบอวย

อีด : ตะๆเดียว โหย มึงทุ่มเทจจวะ เดียวเขาก็เห็นกางเกงในหมดหอรอก

ลาล่า : ไอ้โน้ว ไอ้แดนซี่ซิ่ง บี บอย บี บอย

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววดา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การจับปากจับคอเวลาพูด
มากเกินไป

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.23 – 5.26 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 103)

สถานการณ์ 5.39 : ลาล่าบอกอีกว่าตนไม่สามารถโต้ตอบภาษาไทยได้

ลาล่า : ยูโน อีสสะปึกไทย โน่วๆๆๆๆๆๆ ซอริๆ"

- ประสิดจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.27 – 5.30 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 104)

สถานการณ์ 5.40 : ลาล่าเรียกผู้ชมทุกคนให้ดูการเต้นของเธอ

ลาล่า : อ้ม ยูโน โอเค อ้ม เเรดี้ แอนด์ เจนเทอร์แมล แอนด์ เดอะบอย แอนด์เดอะเกิร์ล

และ โน่วๆๆๆ ยูโน ไทยแดนซ์.....นอยๆนะนี่นอยน้อยน้อย

- ประสิดจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่

มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.31 – 5.34 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 105)

สถานการณ์ 5.41 : ลาล่าแนะนำตัวเองกับผู้ชม

ลาล่า : อ้อ..ฮ่าๆๆๆเยโอเคยูโน มายรีนี่มอัส ลาล่า

- ประดิษฐ์จากการใช้สีหน้า แววดา และท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.35 – 5.36 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 107)

สถานการณ์ 5.42 : ลาล่าและลูกคู่ต่อว่าชื่อนางงามที่ร่วมประกวดสาวเชียงใหม่

ลาล่า : ชื่อน้องเชอรี บ้านนอกกกกกก บ้านนอกกกกกกก อยู่ขอนแก่นนะ มันชื่อตะขบ

อีด : ผู้หญิงบ้าอะไรชื่อตะขบ

ลาล่า : เข้ามาอยู่กรุงเทพ เลยเปลี่ยนชื่อเป็นชื่อ

ลาล่า, ลูกคู่ : เชอรี

- ประดิษฐ์จากการใช้สีหน้าและแววดา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววดาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.37 – 5.40 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 108)

สถานการณ์ 5.43 : ลาล่าตอบคำถามอีตว่าอยากได้ของรางวัลอะไรเมื่อได้รับตำแหน่งนางสาวเชียงใหม่

ลาล่า :เย่...โอเค ยูโน อ่า บิวตี้ฟูล ยูโน อะ มายด์เฟรนด์ เย่ ยูโน โอเค ยูโน ไอ ไลค์
- ประสิดจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การทำตาเบิกโพลง และ
จิบปากจิบคอเวลาพูด

ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.41 – 5.44 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 109)

สถานการณ์ 5.44 : ล่าเล่นมุกจับตัวเองเป็นประกัน และแก้มิ่งทำเสียงเป็น 2 คน คือชายหญิง สลับกัน

ลาล่า : อย่าเข้ามานะเว้ย...ตัวประกันอยู่นี่แล้ว โ๊ะโ๊ะอย่าทำหนู อย่าทำหนู วะสะฮ่า
 อัด : มันเล่นเอง มันกินเอง
 ลาล่า : อย่าเข้ามานะเว้ย...ตัวประกันอยู่นี่นะ
 อัด : อย่าฆ่านะ มึงอย่าตายนะ ถ้ามึงตายกูฆ่ามึงจริงๆด้วย

- ประสิดจากการใช้สีหน้าแววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การจับปากจับคอและ
ท่าทางมากกว่าปกติ

ภาพที่ 5.45 – 5.46 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 110)

3.5.2 การบิบเสียงแหลมเล็กและเสียงสูงและลากเสียงยาวร่วมกับการแสดงสีหน้า
แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.45 – 5.50

สถานการณ์ 5.45 : ลาล่าทักทายชาวต่างชาติ

ลาล่า : ฮาว อ่า ยู...แอม ฟายน์นนวนนง แด็งกิว แอนด์ ยู

- ประสิดจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า แว
วตา และอวัยวะ
บนใบหน้า
มากกว่าปกติ ใน
การพูดว่าแอม
ฟายด์

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ลาล้าย่อตัว
ลงและ
สับัดหน้า
เพื่อพูดคำว่า
แอมพายด์

ภาพที่ 5.47-5.50 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 201)

สถานการณ์ 5.46 : ลาล่าตอบอดีตว่าผู้ชมไม่มีทางเห็นกางเกงใน เพราะตนไม่ได้ใส่

- อดีต : เฮ้ย เดี่ยวเขาก็เห็นกางเกงในหมดหรอก
ลาล่า : หืมมมม จะเห็นได้ไงเล่าพี่
อดีต : พูดว่าอะไรวะ
ลาล่า : จะเห็นได้ไงล่ะคะ
อดีต : ทำไมจะไม่เห็นล่ะ
ลาล่า : ก็หนูถอดเก็บไว้ในกระเป๋าแล้วอะ

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้า แววดตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า
และแววดตาที่
มากกว่า
ปกติ

ภาพที่ 5.51 – 5.52 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 202)

สถานการณ์ 5.47 : ลาล่าสอนอ้อยเดิน

ลาล่า : โอเค ยูโน ยูแดนซิ่งซิ่ง แดนซิ่งซิ่ง ยูโน อะ ละเติล ลิเติล นิดหน่อย นิดหน่อย
โอเค ยูโน ลูกแอดมี

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.53 -5.56 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 204)

สถานการณ์ 5.48 : ลาล่าสอนอ้อยเดิน

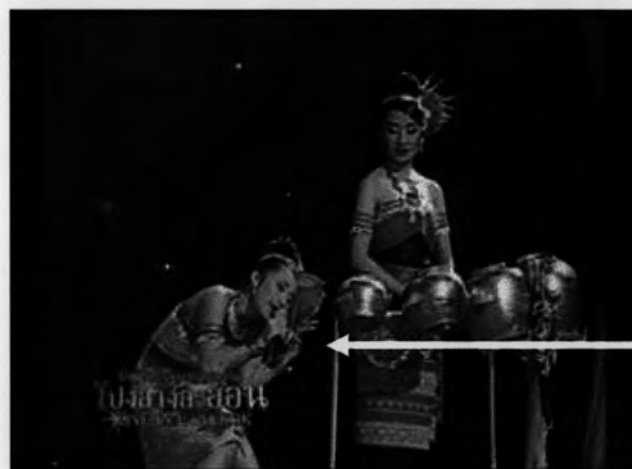
อ้อย : เดินไม่ได้ค่ะ
อิด : เดินไม่ได้ ทำไมเดินไม่ได้
ลาล่า : ยูโน อะ วายยยยยยยยย
อิด : วายแปลว่าทำไม
อ้อย : เดียวมันจะเสียภาพค่ะ

- ประดิษฐานการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ลาล่ายอตัวลงและบิดไป
มาเพื่อถามว่า "Why"

ภาพที่ 5.57 – 5.61 (จากซีดีบันทึกไฟล์เนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 205)

สถานการณ์ 5.49 : ลาล่าและลู่อู่ต่อว่าผู้ร่วมประกวดนางสาวเชียงใหม่ที่บ้านนอก

อีด : อยู่เชียงใหม่อยู่อำเภออะไรครับ

เชียงรุ่ง : บ้านเชียง

- อี๊ด : สงสัยชอบเที่ยงทุกอย่าง
 ลาล่า : ไอ้.....น้ำมันอุดร บ้านนอก บ้านน็อกกกกกก บ้านนกกกกกกก
 อี๊ด : อีในเมืองเอ้ย.....หนูชื่ออะไรครับ
 เซอริ : ชื่อน้องเซอริเจ้า
 อี๊ด : เซอริ
 ลาล่า : อึอึอึ...อึยยยย...
 อี๊ด : กฎามจริงๆเถอะ ใครเอาไม้คี่ให้เอ็งเนียะ
 ลาล่า : หาเอง...ชื่อน้องเซอริ บ้านน็อกกกกกก บ้านนกกกกกกก อยู่ขอนแก่นนะ
มันชื่อตะขบ
 อี๊ด : ผู้หญิงบ้าอะไรชื่อตะขบ
 ลาล่า : เข้ามาอยู่กรุงเทพ เลยเปลี่ยนชื่อเป็นชื่อ
 ลาล่า, ลูลู่: เซอริ
 อี๊ด : บอกว่าชื่อเค้าเซย ชื่อเล่นเธอชื่ออะไร
 ลูลู่ : ชื่อดวงสะ
 อี๊ด : ชื่อดวง.....ชื่อจริงหละ
 ลูลู่ : ชื่อริชชีสะ
 ลาล่า : โป...อึยยยย.....ริชชี ดวง
 ลูลู่ : เวลาเค้าเรียะ เค้าให้เรียะชื่อเลก่อนนะ
 ลาล่า : ยังไงอะ
 ลูลู่ : ดักริชี จ้า....
 อี๊ด : น้องตะขบ...เอ้ย...น้องเซอริเรียนที่ไหนจ๊ะ
 เซอริ : เซนต์จอห์นค๊ะ
 อี๊ด : อยู่อู้หุ...เซนต์จอห์นเลย
 ลาล่า, ลูลู่: โป..อึยยยยยย.....อินเตอร์เนชั่นแนล

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.62-5.65 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 206)

สถานการณ์ 5.50 : ลาล่าถามอดีตถามย้าว่าชื่อสาหร่ายที่อึดบอกคืออะไร

อึด : สไปริรินา

ลาล่า : หืมมมมมมมมม...ตะกี้ได้ยินเป็นสบายรูชิทำ

ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.66-5.69 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ANG 004)

3.5.3 การบิเสียงแหลมเล็ก และการซ้ำคำ ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.51 – 5.52

สถานการณ์ 5.51 : ลาล่าบอกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ได้

ลาล่า : ยูโน อีสสะป็นไทย โน่ววๆๆๆๆๆๆ ซอริ่ๆ

ลูลู : มะพู้ไทยไม่ได้ฮะ

- ผลิตจากการใช้สีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.70 – 5.72 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 303)

สถานการณ์ 5.52 : ลาล่าตอบอีดว่าตนเองกำลังรำไทย

อีดๆ : ตกๆๆ เต็นอันตรรายจ้งวะเนี่ย

ลาล่า : เป็นไทยแดนซ์ โน่ววๆๆๆ ยูโน ไทยแดนซ์.....นอยๆนะนี่นอยน่อยน่อย

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.73-5.76 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 304)

3.5.4 การดัดแปลงเสียงด้วยการใช้เสียงลมและการขึ้นเสียงสูงร่วมกับการแสดง
สีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.53

สถานการณ์ 5.53 : ลาล่าเล่นมุกจีบกันกับอิด

ลาล่า : หลุมเต็มไปหมดเลย

อิด : นี่จะเล่นตลกหลุมรักไซมัย กูรู้แล้ว

ลาล่า : พี่คะ

อิด : พี่เบื่อหนูรึยังคะ

ลาล่า : ตอนนี้อนุมีปิ่น 1 กระบอก หนูอยากให้มีปิ่น 1 กระบอก

อิด : ทำไมอะคะ

ลาล่า : เราจะได้มีกันและกัน

อิด : เออ บ้านนอกจังวะ

ลาล่า : พี่คะ

อิด : พอแล้วพี่คะ ปอยจิง

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การแสดงสีหน้า และแววตา
เวลาพูดมากกว่าปกติ

ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.77-5.80 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AST 502)

3.5.5 การดัดแปลงเสียงพูดไม่ชัด และขึ้นเสียงสูงและเน้นคำซ้ำ ๆ ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

พบการใช้ประสิทธิภาพลักษณะนี้โดยลูลู่ ซึ่งใช้เพื่อแสดงความดีใจ และความสนใจอย่างสุดเหวี่ยง ดังปรากฏในสถานการณ์ที่ 5.54 – 5.55

สถานการณ์ 5.54 : ลูลู่ยกมือดีใจ เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองถามว่าใครเป็นคนไทยให้ยกมือขึ้น

เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง : อ้าว หมดเวลาแล้วนี่ 6 โมงแล้ว ผ่านไม่ได้แล้วนะเนี่ย เข้าได้เฉพาะคนไทย ไหนใครคนไทยยกมือ

ลูลู่ : เย้ๆๆๆๆๆๆๆ เย้

- ประสิทธิภาพการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.81-5.84 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 201)

สถานการณ์ 5.55 : ลูลู่ดีใจและสะใจ ที่ตนเองผ่านด่านเข้าไทยได้

เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง : เป็นคนไทยต้องร้องเพลงชาติได้ ไหนลองร้องให้ฟัง
หน่อยซี

ลูลู่ : ได้เลย ร้องตอนนี้เลยเหรหอะ

เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง : ตอนนีแหละ

ลูลู่ : เดี่ยวนี้เลยเหรหอะ

เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง : เดี่ยวนี้เลย

ลูลู่ : ประเทศไทย รวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทยยย

เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง : ผ่าน

ลูลู่ : เป็นประชารัฐ

เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง : ผ่าน !!!!

ลูลู่ : โหะโฮ อีสๆๆๆๆๆ อี้ยๆๆๆๆๆ

- ผลิตจากการใช้สีหน้าและแววตา ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



การใช้สีหน้า และแววตาที่
มากกว่าปกติ

- ภาพแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ร่วมกับบทสนทนาข้างต้น



ภาพที่ 5.85-5.88 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส ASI 202)

ส่วนที่ 2 ผลิตที่เกิดขึ้นระดับการนำเสนอวิทัศน์ หรือภายนอกตัวบท (Ectoparasite) ได้แก่

ในการวิเคราะห์ที่ผลิตในระดับการนำเสนอของการแสดงตลกนั้น ผู้วิจัยได้เทียบกับแนวคิดเรื่อง Paratextuality ของ Gerard Genette ซึ่งทำการศึกษาการผลิตที่เกิดขึ้นจากการประกอบสร้างงานสิ่งพิมพ์ (หนังสือ) ที่กล่าวว่า เนื้อหาของหนังสือนั้น เปรียบได้กับตัวบทหลัก ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารไปสู่ผู้ชม แต่อย่างไรก็ตามในการนำเสนอหนังสือเล่มหนึ่งๆ นั้น จะประกอบไปด้วยส่วนอื่นๆ ซึ่งเพิ่มเติมจากเนื้อหาของหนังสือ ซึ่งถือเป็นผลิตของตัวบท (paratext) ซึ่งในสิ่งพิมพ์จะได้แก่รูปเล่ม (format) ซึ่งหมายถึง ขนาด การเข้าเล่มหนังสือ วัสดุที่นำมาผลิต รายละเอียดปกนอก ปกหลัง รายละเอียดการพิมพ์ ชื่อผู้ประพันธ์ บทนำ คำนำ เรื่องย่อ สารบัญ ภาพประกอบ หมายเหตุของหนังสือ โดยส่วนต่างๆ ที่เพิ่มขึ้นมานี้ จะช่วยให้ตัวบทหลัก มีความน่าสนใจมากขึ้น

ทั้งนี้ เมื่อเทียบเคียงในสื่อวีซีดีแล้ว เนื้อหาในการแสดงตลกถือเป็นตัวบทหลักที่ผู้รับสารต้องการรับชม ส่วนการประกอบสร้างส่วนอื่นเข้ามาในระดับการนำเสนอสื่อวีซีดี เช่น การเพิ่มภาพไตเติ้ล กราฟฟิก การตัดต่อภาพ การซุ่มกล้อง ถือเป็นลักษณะข้างเคียงที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมจากการตัวบทหลักจึงมีลักษณะเป็นผลิตการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม งานวิจัยชิ้นนี้ มีขอบเขตการศึกษาเพียง

ปรสิติที่ทำให้เกิดความตลกเท่านั้น ดังนั้นปรสิติการสื่อสารในระดับการนำเสนอวีซีดีที่ทำให้เกิดความตลกจึงมีอยู่เฉพาะช่วงการแสดงเท่านั้น

ปรสิติการสื่อสารในระดับการนำเสนอการแสดงตลกของต๋อนไลฟ์ อิน บางกอก ได้แก่

1. การใช้ตัดต่อภาพ และการใช้มุมกล้อง ให้เห็นการเล่นมุขตลกต่างๆของนักแสดงอย่างชัดเจน

การใช้เทคนิคทางด้านกล้องและการตัดต่อ เช่น เลือคมุมกล้อง เลือกรูปภาพ หรือการซูมกล้อง ซึ่งถือเป็นลักษณะข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอการแสดงในรูปแบบวีซีดี โดยปรสิติลักษณะนี้จะช่วยให้เนื้อหาการแสดงมีความน่าสนใจมากขึ้น เนื่องจากในการบันทึกภาพวีดีโอนั้นจะสามารถใช้เทคนิคต่างๆด้านการถ่ายภาพ เช่น การ ซูมกล้อง การแพนกล้อง หรือการบันทึกภาพหลายมุม ซึ่งเมื่อนำภาพดังกล่าวมาตัดต่อลงบนวีซีดี จะสามารถทำให้ผู้ชมที่บ้าน ที่ไม่ได้เข้าไปชมการแสดงสด ณ สถานที่จริง มีโอกาสในการเห็นภาพในระยะใกล้ หรือภาพในมุมที่ชัดเจนที่นักแสดงเล่นมุขตลกไม่ว่าจะจากคำพูดหรือกริยาท่าทาง จึงช่วยเสริมให้เห็นมุขตลกนั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น (ถูกเร้าให้ตลกได้ง่ายขึ้น) ทำให้การชมจากวีซีดีได้อรรถรสเพิ่มมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับ การชมจากสถานที่จริง ดังปรากฏในภาพที่ 5.89 ถึง 5.112

การตัดสลับมุมกล้องไปมา เพื่อให้เห็นการเล่นมุขตลกที่เกิดจากการเต้นอย่างไม่รักษาภาพของนางรำ และปฏิกิริยาของเพื่อนร่วมแสดงที่กำลังตกตะลึง



ภาพที่ 5.89-5.92 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEV 001)

การแพนกล้องตามลู่ที่เต้นอย่างสุดเหวี่ยงหลังจากเล่นมุขจบ(ซึ่งถือเป็นปรสิติจาก อัจฉริยาภาษาที่เกิดขึ้นในการแสดง)



ภาพที่ 5.93-5.96 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEV 002)

การชুমก่ล้องและการตัดสลับภาพไปมาให้เห็นถึงการเล่นมุกรองเท้าแก้ว ซึ่งไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า



ภาพที่ 5.97 -5.100 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEV 003)

การชুমก่ล้องและการตัดสลับภาพไปมาให้เห็นถึงการเล่นมุกล้อเลียนมิวสิควิดีโอที่มักมีเอฟเฟกซ์ลมและหมอกประกอบอยู่เสมอ



ภาพที่ 5.101-5.104 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEV 004)

การชুমก่ล้องและการตัดสลับภาพไปมาให้เห็นถึงการเล่นมุกกล่าวตมจักกะเร้ ของเควิน



ภาพที่ 5.105 -5.108 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEV 005)

การชুমก่ล้องและการตัดสลับภาพไปมาให้เห็นมุกชิมลั้มตำของลาล่า ลูลู่



ภาพที่ 5.108-5.112 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEV 006)

นอกจากนี้ประสิทธิภาพเทคนิคการตัดต่อภาพ และมุมกล้องดังกล่าว ยังมีส่วนสำคัญที่ทำให้การใช้ประสิทธิภาพจากวจนภาษาและอวจนภาษาสื่อสารได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ การซูมกล้องเพื่อให้เห็นใบหน้า และอวัยวะที่ทำปรีติให้เห็นได้อย่างชัดเจน เช่น ผู้ชมวีซีดีเห็นภาพใบหน้าที่บิดเบี้ยว ดวงตาที่เบิกโพลงอย่างชัดเจน หรือการซูม อวัยวะ เครื่องแต่งกายตามทีผู้แสดงเล่นมุขโต้ตอบกัน ก็จะทำให้เห็นลักษณะที่เกินเลยหรือความเบี่ยงเบนไปจากปกติได้อย่างชัดเจนขึ้น จึงกระตุ้นเร้าให้ผู้ชมวีซีดีเกิดความตกได้ง่ายขึ้น ดังปรากฏในภาพที่ 5.113 ถึง 5.118



ภาพที่ 5.113 – 5.118 การซูมกล้อง ทำให้เห็นปรีติจากการแสดงได้ชัดเจนขึ้น

2. การใช้การตัดต่อภาพและเสียงของผู้ชมในการแสดงจริงมาแทรก (insert) ในวีซีดี

การตัดต่อเอาภาพคนดูที่กำลังชมการแสดงในสถานที่จริงมาแทรกไว้ในเนื้อหาการแสดงนั้น ถือเป็นลักษณะข้างเคียงรูปแบบหนึ่งที่เพิ่มขึ้นมาในการนำเสนอวีซีดี โดยภาพที่เพิ่มเข้ามานั้นจะปรากฏ 2 ลักษณะคือ

2.1 ภาพคนดูที่เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงบนเวที

ในตอนไลฟ์ อิน บางกอก นั้น จะมีมุกตลกที่อึดอัดคนดูมีส่วนร่วม ทุกคนดูทั่วไป และเหล่าดารา คนดังที่มาดูการแสดง ซึ่งผู้ชมจากวีซีดีจะได้เปรียบผู้ชมที่อยู่ในสถานที่จริง เนื่องจากในสื่อวีซีดีนั้น จะใช้การตัดต่อภาพให้เห็นคนดู ดาราหรือคนดังที่เป็นส่วนหนึ่งของมุกที่เล่นนั้น ในขณะที่ในสถานที่จริงนั้น ผู้ชมที่อยู่ข้างล่าง ไม่สามารถเห็นบุคคลเหล่านั้นได้ หากไม่ได้นั่งอยู่บริเวณใกล้ๆกัน ดังนั้นปรสิตตจากการตัดต่อนำเสนอภาพคนดูที่เป็นส่วนหนึ่งของมุก จึงช่วยเพิ่มอรรถรสให้คนดูเห็นภาพผู้ที่ถูกแซวได้ชัดเจนขึ้น และเข้าใจมุกที่เล่นได้มากขึ้น ดังปรากฏในภาพที่ 5.119 ถึง 5.124

สถานการณ์ : ลูกเล่นมุกคำคม จีบเหยย้อ จึงมีการแทรกภาพเหยย้อและภรรยาที่กำลังหัวเราะ



ภาพที่ 5.119 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 101)

สถานการณ์ : ลาล่าเล่นมุกคำคมจีบพิง ล้าพระเพลิง จึงมีการแทรกภาพพิงที่กำลังหัวเราะ



ภาพที่ 5.120 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 102)

สถานการณ์ : อ้อยเล่นมุกคำคมจีบคนดูด้านล่างเวที จึงมีการแทรกภาพคนดูที่ถูกละแวง



ภาพที่ 5.121 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 103)

สถานการณ์ : อี้ดถามว่าใครเป็นคนบุรีรัมย์ จึงมีการแทรกภาพชาวต่างชาติด้านล่างยกมือ จากนั้น อี้ดจึงเชิญออกมาเล่นมุกแสดงความสามารถ



ภาพที่ 5.122 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 104)

สถานการณ์ : อี้ดแซวผู้ชมด้านล่างว่าคนที่นั่งนิ่งๆ น่าสงสัยว่าเป็นคนอีสาน จึงมีการแทรกภาพ ทีมงานตีสิบที่กำลังนั่งนิ่งอยู่ ปลอ่ยเสียงหัวเราะออกมา



ภาพที่ 5.123 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 105)

สถานการณ์ : ลาล่าลงไปเล่นมุกกับผู้ชมที่อยู่ด้านล่างเวที จึงมีการแทรกภาพคนดูที่ร่วมเล่นด้วย



ภาพที่ 5.124 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 106)

2.2 ภาพบรรยากาศคนดูในสถานที่จริง

มีการแทรกภาพคนดูที่กำลังชมการแสดงอยู่ในสถานที่จริงเป็นระยะๆ ทั้งภาพกว้างที่ทำให้เห็นจำนวนคนดู และภาพคนดูในระยะใกล้ เพื่อให้เห็นอาการของคนดูที่หัวเราะอย่างสนุกสนานเวลานักแสดงเล่นมุกบนเวที โดยปรกติลักษณะนี้คล้ายกับเป็นสัญญาณในการช่วยบอกผู้ชมทางวีซีดีว่าเวลาใด มุกใด ที่ซ้ำ การเห็นปฏิกิริยาคนหมู่มากตลก ก็จะทำให้ผู้ชมวีซีดีตลกได้ด้วยเช่นกัน ดังปรากฏในภาพที่ 5.125 ถึง 5.129

ภาพมุมกว้าง ให้เห็นจำนวนผู้ชมและบรรยากาศโดยรวม



ภาพที่ 5.125 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 201)



ภาพที่ 5.126 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 202)

ภาพระยะกลางเห็นคนดูที่กำลังหัวเราะกับมุกตลกบนเวที

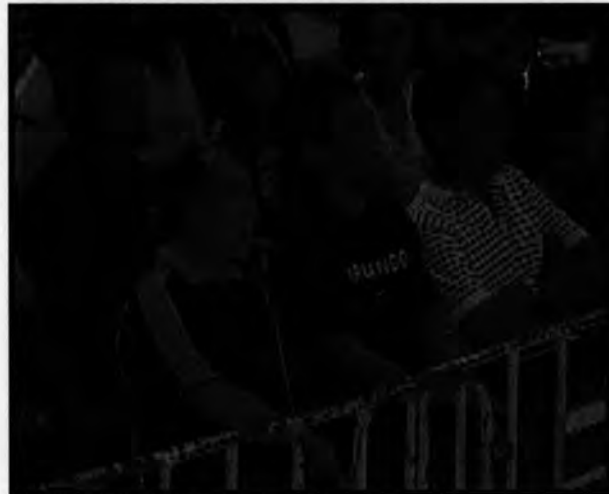


ภาพที่ 5.127 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 203)

ภาพระยะใกล้เห็นคนดูที่กำลังหัวเราะกับมุกตลกบนเวที



ภาพที่ 5.128 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 204)



ภาพที่ 5.129 (จากซีดีบันทึกไฟล์แนบ ชุดที่ 1 รหัส AEA 205)

โดยสรุปจากการวิเคราะห์เรื่องการผลิตการสื่อสารในการแสดงตลกผ่านสื่อวีซีดีของโปงลาง สะออนตอนไลพ์ อิน บางกอกนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีลักษณะที่เกิดขึ้นข้างเคียง หรือเกินเลย จากตัวบท ซึ่งเป็นลักษณะของการสื่อสาร สามารถสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นในระดับเนื้อหาการแสดง หรือภายในตัวบท ได้แก่

1. **การผลิตการสื่อสารที่เกิดจากวัจนภาษา (Para verbal language) ได้แก่**

1.1 **การผลิตการสื่อสารที่เกิดจากการดัดแปลงเสียง (Speech Modification)**

1.1.1 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะเหมือนคนพูดไม่ชัด

1.1.2 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายคำในภาษาต่างๆ ได้แก่
ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาพม่า

- 1.1.3 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะแปลกๆซึ่งไม่สามารถบอกความหมายหรือระบุได้ว่าเป็นการเลียนแบบภาษาใด
- 1.2 **ประสิทธิภาพสื่อสารที่เกิดจากการใช้ท่วงทำนองของเสียง(Speech Intonation)**
 - 1.2.1 การขึ้นเสียงสูงประกอบกับการลากเสียงยาวมากกว่าปกติ
 - 1.2.2 การเน้นคำซ้ำๆประกอบกับการลากเสียงยาวมากกว่าปกติ
 - 1.2.3 การใช้เสียงดังประกอบกับการลากเสียงยาวมากกว่าปกติ
 - 1.2.4 การหยุด (pause) เพื่อให้เกิดจังหวะในการตลก
- 1.3 **ประสิทธิภาพสื่อสารที่เกิดจากการดัดแปลงเสียง (Speech Modification) ร่วมกับการใช้ท่วงทำนองของเสียง (Speech Intonation)**
 - 1.3.1 การบีบเสียงแหลมเล็กร่วมกับการใช้เสียงสูงมากกว่าปกติ
 - 1.3.2 การบีบเสียงให้มีลักษณะแหลมเล็กร่วมกับการเน้นคำซ้ำๆมากกว่าปกติ
 - 1.3.3 การดัดแปลงเสียงโดยใช้เสียงลมร่วมกับการขึ้นเสียงสูงมากกว่าปกติ
 - 1.3.4 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะเหมือนคนพูดไม่ชัดร่วมกับการลากเสียงยาวมากกว่าปกติ

2. ประสิทธิภาพสื่อสารที่เกิดจากอวัจนภาษา (Para Non-verbal language) ได้แก่

2.1 ประสิทธิภาพที่เกิดจากรูปลักษณ์ภายนอก (Appearance)

- 2.1.1 การตัดดอกไม้ที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าปกติ

2.2 ประสิทธิภาพที่เกิดจากการแสดงออกทางสีหน้าและแววตา (Facial Expression and use of eyes)

- 2.2.1 ลาล่าแลบลิ้นออกมายาว และค้างไว้นานมากกว่าปกติ เพื่อขิมข้มต่า

2.3 ประสิทธิภาพที่เกิดจากการเคลื่อนไหวและท่าทางของร่างกาย (Gesture and Posture)

- 2.3.1 การเพิ่มระดับของการเคลื่อนไหวและท่าทางต่างๆในระดับที่มากกว่าปกติ เช่น การบิดตัวเวลาเดิน และการเลียนแบบท่าวิ่งของตัวการ์ตูน
- 2.3.1 การเต้นอย่างสุดเหวี่ยง หรือแสดงท่าทางต่างๆหลังจากเล่นมุกเสร็จ

3. ประสิทธิภาพที่เกิดจากการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาร่วมกัน ได้แก่

3.1 ประสิทธิภาพที่เกิดจากการดัดแปลงเสียง ร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

- 3.1.1 การดัดแปลงเสียงให้มีลักษณะคล้ายคำในภาษาอังกฤษร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

3.2 ประสิทธิภาพการใช้ท่วงทำนองของเสียงร่วมกับแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

3.2.1 การใช้เสียงดังและลากเสียงยาวร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

3.3 ประสิทธิภาพการดัดแปลงเสียงและการใช้ท่วงทำนองของเสียงร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

3.3.1 การบีบเสียงแหลมเล็กและใช้เสียงสูงและลากเสียงยาว ร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

3.3.2 การบีบเสียงแหลมเล็กร่วมกับการเน้นเสียงซ้ำๆร่วมกับการแสดงสีหน้าและแววตาที่มากกว่าปกติ

3.4 ประสิทธิภาพการดัดแปลงเสียง ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทางการเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ ได้แก่

3.4.1 การดัดแปลงเสียงโดยเติมเสียงเสียดแทรกคือ /ส/ ทำยพยางค์ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทางการเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

3.5 ประสิทธิภาพการดัดแปลงเสียงและการใช้ท่วงทำนองของเสียง ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

3.5.1 การบีบเสียงแหลมเล็กและการใช้เสียงสูงร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

3.5.2 การบีบเสียงแหลมเล็กและเสียงสูงและลากเสียงยาวร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

3.5.3 การบีบเสียงแหลมเล็ก และการซ้ำคำ ร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

3.5.4 การดัดแปลงเสียงด้วยการใช้เสียงลมและการขึ้นเสียงสูงร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

3.5.5 การดัดแปลงเสียงพูดไม่ชัด และขึ้นเสียงสูงและเน้นคำซ้ำๆร่วมกับการแสดงสีหน้า แววตา และท่าทาง การเคลื่อนไหวที่มากกว่าปกติ

ส่วนที่ 2 ประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นระดับการนำเสนอวิธีที่ดี หรือภายนอกตัวบท ได้แก่

1. ประสิทธิภาพจากการใช้เทคนิคการติดต่อ และการใช้มุกกล้อ้งให้เห็นการแสดงตลกของนักแสดงบนเวทีได้ชัดเจนขึ้น
2. ประสิทธิภาพที่เกิดจากการติดต่อแทรกภาพคนดูแสดงปฏิกิริยาตลกเวลาชมการแสดง หรือมีส่วนร่วมกับมุกตลกของนักแสดง